

1.12.

Skrevet af **Mai**

Elliot havde ikke noget forhold til jul udover at hans far havde plejet at gå på pub med sine kolleger og drikke sig fra sans og samling juleaften og hans mor hånligt og synligt irriteret altid havde kommenteret hans tømmermænd julemorgen, ledsaget af dybe suk og himmelvendte øjne. Elliot selv og hans lillesøster havde derfor altid forbundet julegaverne med en dårlig stemning i hjemmet og efter at være flyttet til Danmark havde han inderst inde mere lyst til selv at tage på den engelske pub end med ud til Marias familie. Det var ikke på tale at rejse til England i anledning af julen – og heller ikke, at hans forældre kom til Danmark. Dertil var deres forhold, hverken til hinanden eller til julen, slet ikke stærkt nok.

Maria var splittet – hun havde i løbet af gymnasietiden indledt opbygningen af en hård skal omkring sig, fordi hun var med i en flok, der tog afstand fra alt, hvad der var traditionelt, kommercielt eller konventionelt. Hun var gået ind i Operation Dagsværks bestyrelsesarbejde og havde i det hele taget meldt sig ind i alle lettilgængelige protestbevægelser som et opgør med den opvækst, hun havde haft i det sydlige Århus. Greenpeace og Amnesty International betalte hun stadig medlemsgebyr til og hun var også medlem af Enhedslisten – uden at hun dog havde orket hverken at fortælle det til sine forældre eller deltage særligt aktivt i Ungdomsafdelingens møder. Hun var vokset op omkranset af skov og vand mod øst og beskyttet mod resten af omverdenen af sine velstillede forældre. Oprørets styrke var måske nok aftaget lidt igen nu, hvor hun var 21 og hun havde ikke haft skrupler med at tage i mod den lejlighed, forældrene havde købt til hende. Så var der det med julen – hun brød sig ikke rigtigt om at indrømme det i sin vennekreds og slet ikke overfor Elliot, men hun ELSKEDE faktisk at holde jul hjemme i sin familie, hvor også storesøsteren med sit lille barn og sin mand plejede at komme.

”What the fuck?!” lød det inde fra lejlighedens andet rum, hvor Eliot sad ved PC’en. ”It says my last logon was last night but I have not been on the stupid online bank for months!” Elliot talte altid engelsk, når han var sur – hans danske var endnu ikke raffineret nok til at tale i affekt. Maria gad egentlig ikke rigtig forholde sig til det med pengene, men hun sjuskede alligevel derind med den skøre kat lige i hælene – den kat virkede fuldstændig kulret af sit ensomme indeliv nogle gange – og Maria var ved at falde over den på vej gennem stuen. ”Skrid Misser!” råbte hun irriteret og sparkede let til den, bare lige så den røg ud af den kurs, hun havde lagt gennem stuens rod. Der var stadig uåbnede flyttekasser langs væggene i rummet – de var blevet en del af baggrunden og hun lagde ikke så meget mærke til dem mere. Lige i situationen, hvor hun i forvejen var lidt træt af den forestående julediskussion om, hvorvidt hun og Elliot skulle give hinanden julegaver eller ej, blev flyttekasserne dog igen til et irritationspunkt.

Elliot sad og kløede sig i sine bløde krøller – dem som var så uimodståelige, når de var nyvaskede, men blev sjuskede og klamme, når han – som nu – tydeligvis ikke havde været i bad om morgenen og sikkert heller ikke havde tænkt sig det, før han skulle ud at spille samme aften, hvor han helst skulle se sjusket ud. Det var en del af bandets stil, havde han belært hende og hun var ligeglad efterhånden – bare han gik i bad, inden han nærmede sig hende. Maria stillede sig på en halv meters afstand, men så hun også kunne se skærmen. Han rakte ud og lagde en arm om hendes hofte, trak hende hen, så hun kunne se skærmen. Årh denne lidt hengemte lugt af langsomt tørret vasketøj, dels fordi han var ligeglad og dels fordi, det faktisk tog hundrede år at tørre tøjet i lejligheden om vinteren – og hun skulle fandeme ikke være en lille hustru, der, som sin egen mor, vimsede rundt og vartede manden op med nystrøgne skjorter. Et rødt tal fangede hendes

opmærksomhed, før hun beskæftigede sig med sidste logon tidspunkt. Der var et minus på omkring 10.000 kroner på deres fælleskonto.

”Hvad er det der?!” råbte hun, ”hvor er de penge blevet af – sætter du ikke pengene for dine spillejobs ind på kontoen eller hvad?” Maria følte straks en isen i maven vende tilbage, som hun ellers ikke havde mærket de sidste par måneder. Det var den diffuse bange anelse af, at Elliot foretog sig ting med en anden identitet eller i hvert fald helt uden hendes viden. Hun kunne bare ikke få det til at passe med hans følsomme og temperamentsfulde væsen – han var lige så nem at aflæse som en åben bog. Hvad var det han skjulte for hende? Hvem havde angivet dem, dengang på Café Globen Flakket, hvor de blev uretmæssigt anholdt? Havde Elliot fjender og i så fald hvem var det?

FUCK, tænkte Elliot og slog sig selv for panden – det var jo ikke meningen, hun skulle have set overtrækket, men han havde reageret umiddelbart på sit chok over, at andre havde været logget in på deres konto. Maria havde ikke engang bestilt NemID, hun ville ikke vide noget om økonomi, hvilket passede Elliot rigtig fint – men det kunne derfor ikke være hende, der havde været inde på kontoen. Han var dog hurtig til at opfinde en plausibel undskyldning: ”That’s what I’m trying to say – I think some one else hacked our account Sweetie! So don’t yell at me – it’s not my fault.” Det vidste han dog godt, at det højst sandsynligt var. Han havde et forbrug, der ikke matchede hans sparsomme indtægter og nu havde han ladet stå til i et par måneder eller tre, hvor han heller ikke havde lappet overtrækket med midler fra Marias børneopsparing, som han tidligere havde haft for vane.

Der lød et brag fra lejligheden ovenover – som om nogen eller noget tungt styrtede på gulvet lige over deres hoveder. Heldigvis kunne alt, hvad der mindede dem om den skøre gamle dame ovenpå bringe dem sammen i deres fuldstændig ens skæve humor, trods deres opvækst på hver sin side af Nordsøen og ikke mindst meget langt fra hinanden på den sociale rangstige. Det var jo hans rå og uslebne arbejderbaggrund, hun elskede ham for. ”Der røg Fru Essendahl sgu nok ned fra sengen,” fnisede hun og Elliot greb chancen til at trække hende væk fra skærmens røde tal og hen til sengen, hvor han væltede hende omkuld med endnu en taktisk manøvre, der skulle få hende til at glemme alt om økonomi igen: ”Hvad ønsker du daj til juel skat?”

Fra lejligheden ovenpå kunne man høre skår, der blev fejlet sammen og små irriterede selvretfærdige trampeskridt rundt i rummet lige ovenover soveværelset. Uden at tænke nærmere over det mærkelige ved det, kunne Maria også høre en enkelt høj ringetone fra en mobiltelefon ovenpå – hvilket jo egentlig var lidt underligt, eftersom konen ikke kunne tale og muligvis også var tunghør - men det kunne jo være en sms. Maria skød alle tanker fra sig ved udsigten til en julegave fra Elliot og fjøede sig efter hans krop, der havde lagt sig lige op ad hendes ryg.

Senere fandt Maria et uadresseret kort på måtten indenfor entréen. Der var en maskinskreven tekst på den ene side: ”Min hvide kat Bella har fået fire sorte killinger i nat. Jeg ser ingen anden forklaring, end at jeres kat er klatret op ad nedløbsrøret fra altanen og har overrasket Bella, mens hun forrettede sin nødtørft i sin bakke på altanen. Idet kattehold ikke er lovligt i opgangen, vil jeg i dette tilfælde undlade at gøre viceværten opmærksom på mosbeklædningen på det gamle nedløbsrør, men jeg må henstille til, at I passer bedre på jeres kat, så den slags omstændigheder ikke opstår igen. Hilsen Kirsten Essendahl 4. t.h.”

Det var dog alligevel utroligt – en henvendelse fra den skøre gamle kugle, som var næsten blottet for bitre stikpiller? Der var kun to mulige forklaringer: Enten var hendes demens så fremskreden, at hun havde glemt at være forurettet – eller også stak der noget andet under...

2.12.

Skrevet af Carina fra [Provinsbloggerier](#)

Kirsten havde brugt det meste af efteråret på at glæde sig over episoden i oktober, hvor hun fik det larmende par fra lejligheden nedenunder arresteret på en af byens smarte cafeer. Sådant en episode var virkelig vand på hendes ellers lidt triste livsmølle. Det eneste hun er ærgerlig over er, at hun ikke selv havde set hele optrinnet, men kun så da de blev kørt hjem af en politibil. Hun ville have elsket at se dem i ansigterne, da politiet kontaktede dem og slæbte dem med udenfor.

De seneste par uger har Kirsten dog kedet sig lidt igen, og hun føler at det er ved at være tid til lidt juleleg med parret fra lejligheden nedenunder. Som julen nærmer sig bliver Kirsten mindet om hvor ensom hun egentlig er. Ingen at købe julegaver til og ingen der kommer på besøg til æbleskiver. Hun leger lidt med tanken om at inviterer de unge mennesker op til æbleskiver, men indtil nu er det blevet ved tanken. Hun er i øvrigt ganske overbevist om hun ikke bryder sig om dem og deres forkælede personligheder. De vil sikkert også bare grine af hende, sådan en gammel tosse. Nej, måden hun kan være i kontakt med dem på er vist netop ved at lege lidt juleleg med dem. En leg hvor kun Kirsten kender reglerne, og hvor parret nedenunder er mere brikker end spillere.

Hun har stadig adgang til Elliots netbank og hun logger på for at tjekke. Hun kan se at Elliot netop selv har været logget på, det er første gang i flere måneder han har logget på. Hun kigger på klokken. Det er 8 minutter siden han har været på. Måske var det derfor han råbte så højt før. Kirsten havde siddet i en lidt akavet stilling med øret mod gulvet for at lytte. Hun blev så forskrækket da han råbte, at hun slog hovedet mod bordet og en af hendes fine vaser faldt på gulvet og gik i stykker. Det var et arvestykke fra hendes barndomshjem og et af de få minder hun havde tilbage. Hun blev vred da det skete, meget vred. Ikke på sig selv, men på den engelske tosse Elliot. Havde han ikke råbt så højt, var vaserne ikke gået i stykker. Endnu en grund til at genere det unge par, tænkte Kirsten selvfærdigt og følte hvordan energien og lysten til hævn fyldte hende.

Om morgenen var hun vågnet til synet af 4 bittesmå killinger i Bellas kurv. Helt fantastisk søde, bløde og nuttede var det og selv Kirsten måtte bøje sig og forelske sig i de små dyr. Hun tænkte ret hurtigt at det måtte være det unge pars kat, der havde udnyttet hendes lille Bellamis på altanen.

Hun lod derfor ikke chancen for at sende et irettesættende brev til dem gå fra sig. De skulle i hvert fald have besked om at denne adfærd fra deres kat ikke kunne tolereres.

Jo mere hun tænkte over det, jo mere gik det op for hende at brevet hun havde smidt i deres brevsprække var alt for venligt formuleret. Hun tænkte at det måtte være de små kattekillinger der gjorde hende lidt blød. Hendes eller så skarpe pen havde svigtet hende. Hun blev faktisk lidt bekymret, men slog de bekymrede tanker ned. Det er altså ikke nemt at skrive en surt brev, når der ligger 4 små uldtotter og spinder veltilfredse hos deres kattermor – ikke en gang for Kirsten.

Kirsten sad og betragtede de små killinger. Den ene så syg ud, den øjne var blanke og flød af væske og den kunne ikke rigtig finde til patten med mælk. Den trak vejret meget overfladisk. Kirsten var bange for at den ville dø fra hende, og det gjorde den også efter alt for kort tid. Hun sad med den i skødet da den trak vejret for sidste gang. Kirsten blev ked af og vred. Igen var det de unge menneskers skyld at hun havde mistet. Var

det ikke for deres åndsvage hankat ville Bella ikke have fået killinger og Kirsten ville ikke sidde her med en død killing i skødet. Hun ville udtænkte en større hævn, men hun var så træt. I stedet lavede hun en fin kiste til killingen, en skokasse foret med vat. Hun lagde killingen tilrette og lagde en lille blomst derned. Hun fik en ide. Hun tog billeder af killingen i den åbne kiste og printede straks 3 af de gode billeder ud. De billeder hvor killingen så rigtig dejlig ud, men også ret død.

Hun lagde billedet i et kuvert og listede ned til underboen, hvor hun smed det i brevsprækken. Så kunne de få noget at tænke over.

Kassen med killingen stillede hun i køleskabet. Er der ikke noget med at døde dyr holder sig bedst, hvis det er lidt køligt, tænkte hun.

3.12.

Skrevet af Helle fra [Mit Helle](#)

Maria lå i sofaen og lod tankerne flyve. Elliot var taget ud for at spille med sit band og Maria frydede sig ved tanken om en aften alene. Efteråret havde været hektisk med studiestart, flytning og indflytterfest. Hun og Elliot havde nu boet i lejligheden i over tre måneder, men der stod stadig fyldte flyttekasser i både stuen og soveværelset.

Kasserne med Silvans logo var efterhånden blevet en del af deres boliginteriør og de to, der stod i soveværelset var overdænget af tøj. Snavset tøj, krøllet tøj og rent tøj i en stor pærevælling. Maria blev helt tung i hovedet ved tanken om hvordan hendes mor ville se ud i ansigtet, hvis hun så hvordan de boede.

Ingelise og Mogens Ellekilde havde endnu ikke besøgt deres datter i den nye lejlighed.

Lige omkring det tidspunkt, hvor Maria skulle flytte, var de rejst til Sydspanien, hvor de i ejede en luksusvilla ved kysten. Hvert år fra oktober til jul rejste Ingelise og Mogens til Sydspanien og nød det søde liv, langt væk fra dansk efterårsmørke, regn og kulde. Noget af det sidste Mogens Ellekilde havde sørget for, inden han og konen rejste denne gang, var at bestille et flyttefirma til at sørge for Marias flytning.

I ugerne, der var gået, havde Ingelise jævnligt ringet og sendt sms'er til Maria, hvor hun begejstret fortalte hvor meget hun glædede sig til at komme hjem til Danmark og gøre juleforberedelser sammen med sin datter. "Og jeg glæææder mig sådan til at se dit nye hjem lille Mariaskat" sluttede morens opkald altid.

Maria satte sig op i sofaen og tændte en cigaret. Hun og Elliot havde en klar aftale om at rygning udelukkende foregik ude på altanen, men det var mørkt og regnfuldt og hun gad ikke gå ud.

"Min mor ville falde få et hjertestop og falde død om, hvis hun så hvordan hendes pæne ordentlige datter boede", tænkte Maria og fik en kuldegysning.

Ingen tvivl om at hendes forældre elskede hende overalt på jorden og ville gøre alt for hende. Alligevel blev hun ofte trist til mode ved tanken om dem og deres overklasseliv, som hun i bund og grund fandt fattigt på indhold og medmenneskelige værdier.

Der lød et blødt bump fra entréen, Maria blev forskrækket og afbrudt i sine tanker og rejste sig for at kigge derud. En hvid A4-kuvert var dumpet ind ad døren. Hun samlede kuverten op og stod lidt med den. Vendte den og drejede den. Kuverten havde en ganske svag, men umiskendelige hengemt og lettere parfumeret duft, som af en eller anden mærkelig grund fik Maria til at tænke på katten Ozzy, som lå sødt og sov i en bunke rent vasketøj, der lå smidt i det hjørne af soveværelset, der vendte ud mod entréen.

Maria tog kuverten med ud i køkkenet og åbnede den. Der stod intet skrevet på hverken forsiden eller bagsiden. Hun havde ingen anelse om, hvad der ventede hende, da hun trak de tre ark papir ud.

Det var tre billeder. Af en meget lille sort kattekilling. På det første billede lå den lille kat med lukkede øjne i

et hjørne af en grøn sofa. Det andet billede var også af en kat, men denne her var placeret i en papæske og Maria var ikke i tvivl om, at det var en død kattekillling, der var på billedet. Hendes anelse blev 100 % bekræftet, da det tredje og sidste billede viste kattekillingen i æsken med en blomst liggende henover sig. Et nærstudie af billederne overbeviste Maria om, at det var den samme killling på alle tre billeder. "Hvad fanden foregår der?" tænkte Maria chokeret og opdagede pludselig, at hun rystede over det hele. Det puslede i lejligheden ovenpå og det løb hende koldt ned ad ryggen. Hvad fanden var det for en sindssyg kælling de havde fået til overbo? Hvad var hun ude på? Havde oveboen slået kattekillingen ihjel? Og hvad skulle de billeder betyde?

Maria gøs og gik ind i stuen. Rakte ud efter sin telefon og ringede til Elliot. Han svarede selvfølgelig ikke, men hun lagde en besked på hans svarer: "Hej skat, det er mig, jeg har det ikke så godt og ville bare høre om du ikke nok ville skynde dig hjem, så snart I er færdige med at spille. Ring mig lige op, når du hører den her besked, hej hej." Så var der stille i stuen igen. Billederne af killingen lå i køkkenet – Maria var på nippet til at bryde sammen i gråd, men sundede sig alligevel og tænkte på, at konen jo måtte være psykisk syg, siden hun opførte sig sådan.

Hun tændte for tv'et og skruede højt op for lyden. Tvang sig selv til at tænke på noget andet og zappede rundt mellem de mange kanaler. Skævede til sin telefon. Gid Elliot dog ringede tilbage. Hun savnede ham og trængte til at putte sig ind i hans favn.

"Pling" sagde hendes telefon og hun flåede den til sig. Det var hendes mor, der skrev:

"Hej skat, far og jeg har bestilt hjemrejse d. 19.december, vi lander i Billund 19.35 og glæder os meget til at se dig igen. Vi glæder os til at se lejligheden og er meget spændt på at se, hvordan du har indrettet dig. Knus mor."

"I morgen begynder jeg at pakke de fucking flyttekasser ud," tænkte Maria og kløede sig i håret, mens hun indvendig irriteredes over at moderen altid skrev "du" og "dig" til hende. Som om Elliot ikke fandtes. Vi mor, du skal se hvordan Vi bor, sagde hun i tanken vredt til sin mor.

Maria begyndte at skrive "Hej med jer, vi glæder os også til at.." men slettede det igen. Prøvede et par gange og opgav så. For det passede jo ikke en skid. Hun glædede sig ikke en skid til at vise forældrene lejligheden.

4.12.

Skrevet af Martinne

Kirsten tog en bid af sin rugbrødsfad. Hun sad ved klapbordet i det lille køkken og spiste frokost. Hun tænkte fornøjet på gårsdagen og den utvilsomme ærefrygt de unge mennesker nedenunder nu måtte have.. Mord på samvittigheden, eller så godt som.. Hun havde i går sat sig i den grønne plysænestol ved vinduet i stuen, med en kop kaffe på sidebordet og de tre ark papir med billederne af den døde killling på sit skød. Hun havde også printet dem ud til sig selv. Ved at skubbe med lænestolen, kunne hun, hvis hun strakte halsen lidt, akkurat se sit eget ansigt som en refleksion i glasset indeni den sorte billedramme, med portrætfotoet af Stauning.. Hun havde ladet som om hun åbnede en konvolut og så arkene med billederne for første gang. Hun havde sat en hånd op for munden og åbnet øjnene vidt op og prøvet at antage et forskrækket og skræmt ansigtsudtryk, mens hun skottede mod glasset. Hun kunne lide at forestille sig de forskellige reaktioner den unge pige Maria kunne have haft da hun åbnede brevet. "Åh nej Elliot, vi må flytte, dette er grusomt, vi kan ikke blive her i bygningen mere." Inde i Kirstens hoved lød efterligningen af Marias hysteriske stemme perfekt. Hun havde ladet scenen spille flere gange, men med forskellig ordlyd og

smilet bredt og tilfreds til sit eget spejlbillede, der helt havde erstattet Stauning.. Efter at hun havde mistet talens brug, var det som om den energi kroppen havde brugt på tale, var blevet flyttet til hendes tanker og hænder. Hænder der efterhånden gesvindt slog på tastaturet og fandt alle de små knapper på mobilen. Det krævede dog, at hun skubbede brillerne lidt ned på næsetippen, så hun kunne se gennem det forstørrende læsefelt fornedden.. Den unge kvinde nedenunder havde skruet højt op for sit tv igår.. Kirsten havde taget det som et tegn på, at brevet var modtaget. Måske skulle lyden endda skjule hendes gråd.

"Bestemt en god ide det med brevet og billederne," tænkte hun nu dagen derpå og tog en sidste bid af rugbrødet med skrabet margarine og et stykke tyndt skåret pålæg.. Hun tog chokoladejulekalenderen ned fra sømmet på væggen, hvor almanakken ellers plejede at hænge. Hendes krogede fingre trykkede den lyse chokolade ud. Hun puttede stykket i munden og tog et sip af den genopvarmede kaffe til. Hun rev hele lågen af, så der bare var et tomt hul, der viste en negativ form af hvad rummet havde indeholdt. Hendes blik dvælede ved det tomme rum. Chokoladen idag havde haft form som en klokke.. Hun lod fingrene stryge forsigtigt over den lyserøde glimmer på billederne af prinsesser i store lyserøde kjoler. Der havde ikke været flere med julemotiver nede i det lille supermarked. Den unge tyggegummignaskende pige ved kassen havde nok troet, hun købte den til et barnebarn. Hun havde ihvertfald ikke så meget som lettet et øjenbryn, da hun sendte den gennem scanneren og med automatisk stemme sagde "79,50" og rettede et træt blik mod Kirsten, der den dag måtte have en seddel mere op af pungen. Julekalenderen kostede 19,95 og hun plejede ikke at købe ind for så mange penge. Hun samlede varerne i sit medbragte net. HUN havde ihvertfald styr på sin økonomi, i modsætning til de unge mennesker der boede nedenunder. De ødslede penge væk, de ikke havde og levede som om der ikke var et imorgen. Hun fnøs ved tanken og hankede op i sit net.

Kirsten hang julekalenderen op på sin plads og ryddede bordet. Hun måtte finde ud af, hvad hun skulle gøre ved kassen med den døde killing. Hun brød sig ikke om at den stod ved siden af rullepølsen.

Katten havde forladt sine killinger og gik rundt i lejligheden. "Havde den mon overhovedet opdaget at der manglede et af dens børn?" tænkte kirsten. "Ledte den efter den?" Men det var jo naturens gang. Ikke alle klarede den her i livet. Problemet var væk og kun de stærke var tilbage. Kunne hun dog bare få problemet nedenunder væk. Katten mjavede og kiggede på hende med store gule øjne. Så gik den hen til sin madskål, kiggede ned i den og vimsede hen til kirsten og smøg sig om hendes ben. "Nåe" tænkte Kirsten, "du er bare sulten lille Bella." Kirsten hældte kattepillen ned i madskålen og den raslende lyd fik Bella til at løbe hen til skålen og begynde at spise, end før kirsten havde fyldt skålen helt op. Hun strøg den over pelsen og katten skød fornøjet ryg og spandt.

Kirsten gik ind i stuen og tog forsigtigt en lille killing op af kurven. Hun satte sig i sin lænestol. Killingen peb hjerteskrærende og de små poter ledte ligesom efter noget at gribe fat i. Hun krummede hånden omkring den og den faldt til ro. "Nej, det er kun de stærkeste der overlever" tænkte hun." I gamle dage satte man de gamle ud på en isflage, når de ikke længere gjorde nytte." Hun skød den ubehagelige tanke fra sig og tænkte i stedet på, hvordan hun kunne løse problemet nedenunder. Hun lyttede. Bellas tænder der knaste kattepillen, de små killinger i kurven der kom med knirkende lyde. Hvis hun sad helt stille, kunne hun høre, at der skete noget nedenunder. Det lød som om noget blev skubbet frem og tilbage.. Hun gav et sæt af forskrækkelse og en strubelyd kom fra hendes svælg, da der pludselig trængte et tydeligt udråb op gennem gulvet lige under hende. "Elliot for helvede, så vågn dog din idiot. Kan du for helvede da ikke hjælpe mig med de kasser og du har lovet i to måneder at sætte den lortelampe op, jeg kan ikke se en skid ved bordet mere." Den unge mand råbte noget vredt tilbage. "Nej, det er dog for groft." Killingen peb igen. "Kan de dog ikke holde deres husspektakler for dem selv?" tænkte Kirsten. Hun besindede sig og kom i tanker om,

at hun måske selv havde sået det frø af splid i mellem det unge par og at det, der nu udspillede sig nedenunder, forhåbentligt var en begyndelse på enden. Kirsten lænede sig tilbage i stolen og smilede. "Nej, der skal vist ikke meget til at vælte læsset nu, det er et spørgsmål om at tænke sig godt om før næste skridt." Hendes blik gled fra nissefiguren på skænken og hen til computeren.

5.12.

Skrevet af kaal

Maria var stresset, ked af det og sur. På Elliot, på sig selv, på deres økonomi, på sine forældre og på den halvgamle tosse de skulle have som overbo. Kunne Elliot da for en gangs skyld ikke tage og spørge, hvordan hun havde det? Nej ...

De kunne ikke engang finde ud af, om de skulle give hinanden julegaver. Maria ville gerne, men ville ikke rigtig stå ved sit ønske. Elliot var imod, så det blev nok ikke til noget. Hun havde også lyst til at pynte til jul, men lejligheden var for rodet og hun orkede slet ikke, at tale med Elliot ... om julepynt!

Han lugtede af sprut og gammel cigaretrøg, mens han lå og sov aftenens spillejob ud af kroppen ... hun væmmedes. Hvad var det, der skete med dem ... hun ville have den lejlighed i orden NU. Hun ville gerne vise sine forældre, at hun levede op til deres standarder og kunne klare sig selv ... til trods for at hun havde brugt så mange år og så mange kræfter på at distancere sig fra deres borgerlige værdier ... men bare for denne ene gangs skyld...

Hun rykkede irriteret og af alle kræfter i en flyttekasse, der gled ned fra sin makker, og ramte gulvet med et bump. I farten forsøgte hun at mindske larmen ved at gribe fat i en af flapperne foroven. En handling der bundede i splittelsen mellem, at hun gerne ville vække Elliot – og på den anden side ikke. Det resulterede i at kassen revnede halvt ned på siden og en dårlig lukket pose havregryn væltede ud på gulvet.

"For helvede da!" Hun begyndte at græde og sparkede til kassen. Der dryssede lidt mere havregryn ud på gulvet.

"What's going on?" ... lød det gennem den åbne dør inde fra soveværelset. Hun havde vækket Elliot – og katten. Sidstnævnte sprang op og strøg lydløst i skjul bag en flyttekasse.

"Elliot for helvede, så vågn dog din idiot. Kan du for helvede da ikke hjælpe mig med de kasser, og du har lovet i to måneder at sætte den lortelampe op, jeg kan ikke se en skid ved bordet mere."

Maria havde fået nok. Hun kunne ikke finde hoved og hale i sine frustrationer, og Elliot var ingen støtte. Selv katten var stukket af. Hun savnede sin mor, duften af dyr parfume og at mærke hendes omhyggeligt pudrede kind mod sin egen. Elliot gik ud på badeværelset uden at se til hendes side.

"Stop it! Stop it now!!", råbte han inden badeværelsesdøren lukkede sig hårdt bag ham.

Da han kom ind i stuen igen, sad Maria og græd med benene trukket op under sig. Han kiggede på hende et par sekunder.

"You're too much for me right now, baby, Jeg går en tur".

Han greb sin jakke fra knagen i gangen, den tidligere beboer havde efterladt dem to knagerækker fra IKEA, døren smækkede, og hun hørte hans hastige trin ned af trappen. Han vendte ikke om, hun var alene.

Hun tog sin mobil og påbegyndte en sms til sin mor. "Hej mor. Jeg glæder mig også til at se jer og vise lejligheden frem. Det kunne være sjovt, hvis du købte noget julepynt med hjem fra Spanien. Knus Maria."

Hun trykkede på send... hvad skulle hun så?

Hun rejste sig, og uden at se på dem eller tænke nærmere over det, tog hun de tre prints af den døde

killing, lagde dem tilbage i kuverten, skrev Essendahl udenpå, tog den i hånden og gik ud i opgangen uden at tænde lyset. Hun gik roligt op til overboens dør og lod kuverten dumpe ind af brevsprækken ...

6.12.

Skrevet af Louise

Når Ingelise Ellekilde kom til dagens skumringstime, ville hun og Mogens sætte sig på deres veranda. Hun ville tage imod den drink, som Mogens havde lavet til hende, som bestod af Sapphire Gin med tonic tilsat en tynd skive lime. Hun ville nyde den lidt halvbitre smag af drinken og glæde sig over duften af lime. I det her land var der bare så meget mere duft og smag i lime, end der var hjemme i Danmark. Når hun handlede på det lille marked, nød hun duften af limefrugterne, og hun havde tit lyst til at snuse til dem alle sammen, inden hun sirligt fik udvalgt sig lige præcist de limefrugter, hun ville bringe med sig hjem. I skumringstimen ville hun og Mogens sidde og snakke lidt. Han ville sidde på den måde, han altid gør, hvor han så ud over verandaen, som en løve, der beskuer sit territorium. Hun ville igennem hans skjorte se aftegningen af hans bryst, som stadig så stærkt og muskuløst ud, på trods af den mave han havde fået tillagt sig de senere år. Han ville meget hurtigt færdiggøre sin drink, meget hurtigere end hende. Hun elskede denne tid på dagen. Melankolien ved skumringen. Men sådan var det ikke i dag.

"Mogens, er der noget, jeg kan gøre for dig? Det er så svært for mig at se på, hvor trist du er. Det gør altså virkelig ikke noget." Ingelise var ikke vant til at se sin mand så slået ud. Hele dagen havde hun prøvet at få ham i tale.

"Nej det er der ikke, det går nok", svarede han næsten lydløst.

Det var gået galt i går. Det var som om, de senere gange var det blevet sværere og sværere for ham. Hun gjorde ellers hvad hun kunne for at gøre sig smuk og lækker. Og det føltes da også som om, han havde lyst. Men der skulle mere og mere til, for at hun kunne se og mærke, at der skete noget med ham. Det var som om, han rigtig gerne ville, men kroppen var ikke med, og den gjorde ikke som han ville. Og i aftes var der ikke kommet noget liv i ham overhovedet. Hun havde prøvet at fortælle en af de historier, som de begge holdt allermost af. Om den unge mand, de forestillede sig, de mødte på et hotel. Hans mørke hår. Den ramme lugt af røg. Hun havde digtet på en historie, som så ofte før, om at han var en ung musiker. De ville begge mærke sitren i maven af tanken om den vildskab, han havde i sig. Det mørke musikmiljø han kom fra, hvordan han mest levede om natten og sov om dagen. Hvordan han levede fra den ene nat til den anden, uden at bekymre sig om hvordan han skulle klare sig. De digtede altid sammen på historierne, og det endte altid med, at han var med i deres leg, på den ene eller anden måde. I går under aftenens historie, havde Mogens pludselig afbrudt hende.

"Jeg bryder mig ikke længere om ham den unge musiker"

"Hvorfor ikke?"

"Det er som om, det mest er din historie, jeg kan ikke følge dig. Kan du ikke se hvem det er han minder om?"

"Jamen han er jo ikke nogen, hvem minder han dig da om?", spurgte Ingelise.

"Elliot. Din datters kæreste. Som du absolut ikke kan lide. Som er en skændsel for os, og som nu er flyttet sammen med vores datter. Kan du ikke se det Ingelise?"

Han havde vendt sig om. Og først meget sent var hun faldet i søvn. Det var som om al energi var suget ud af ham. Hans skuldre var ludende, hans blik var trist. Livskraften var borte. Han havde været sådan hele dagen. Aldrig havde hun set han så trist i så lang tid. Havde han ret? Var deres lille fantasimand en komplet

afspejling af deres svigersøn? Det kunne ikke passe. Hun afskyede ham jo. Og nu skulle de snart til Danmark igen og holde jul? Var hun ubevidst tiltrukket af sin datters kæreste? Som hun syntes var meget under standarden af, hvad hendes datter fortjente? Og tilfældigvis var der lige kommet en sms fra Maria idag, hvor hun bad hende købe lidt julepynt med hjem. Både hun og Maria glædede sig til jul. Men hvordan skulle det nu gå, når Mogens var klappet i som en østers og tydeligvis var en knækket mand, dels på grund af hans manglende evne til at blive lige så opstemt som hende, dels fordi han opdagede eller troede at hun fantaserede om sin svigersøn? Den kommende så søde juletid, som hun elskede, føltes pludselig som et tungt og ubestigeligt bjerg, hun skulle vandre hen over.

Hvad skulle hun gøre? Havde Mogens lidt ret. Synes hun det mørke krøllede hår var tiltrækkende? Drømte hun om at køre sine fingre igennem det? Kunne hun se sin datter i øjnene til jul. Kunne Mogens?

7.12.

Skrevet af **Kong Mor**

Da Maria vågnede, lå hun helt stille og tænkte. Tænkte over dagen før.

Elliot sov endnu tungt. Han var kommet sent hjem. Og måden han havde smidt sit tøj på vidnede om, at han nok havde fået både det ene og det andet indenbords.

De havde ikke snakket sammen, siden han havde smækket døren og var gået.

Efter hun havde smidt billederne af den døde kat ind af brevsprækken hos den sære overbo, havde Maria først siddet foran sit klaver og snøftet af selvmedlidenhed. Ikke en eneste tone kunne hun spille. Men stille og roligt tog en plan form i hendes hoved.

Hun ville finde sig selv igen. Den Maria som havde gå-på-mod og energi. Den Maria som Elliot var blevet forelsket i. Hun følte sig helt fortabt uden et mål. Før havde målet mere eller mindre været at frigøre sig fra sine forældre, blot ved at mene noget andet.

At blive voksen og kunne få lov til at bestemme selv.

Nu sad hun her, i en lejlighed som hendes forældre havde betalt, hun måtte bestemme selv, men følte sig ikke spor voksen. Hun savnede julestemningen. Det var allerede den syvende december, og om 12 dage kom hendes forældre hjem.

Det sidste Maria havde lyst til, var at de skulle se det rod, der lige nu herskede i lejligheden. Hun kunne næsten høre sin fars misbilligende rømmen, og se sin mors bekymrede radarblik tage en tur i stuen.

Det skulle fandme være løgn skulle det. Hvor voksent var det lige at gå i stå på den måde. Hun ville jo gerne have, de kunne blive stolte af hende, og måske ende med at acceptere Elliot. Men flytterod i lejligheden og rod i økonomien, var nok ikke vejen frem. Hun slog i tangenterne så det gungrede i hele lejligheden.

Maria rejste sig og gik i gang med at tømme de resterende flyttekasser, sætte sit sparsomme køkkengrej på plads i det lille køkken. Bøgerne kom op på reolerne, og langsomt tog lejligheden form. Sent på eftermiddagen var hun næsten færdig, manglede bare kassen med skitøj og blev lidt forbavset da det første hun fik op, var en bunke papirer.

Kassen havde stået ved siden af computeren så det var nemt at forestille sig at Elliot havde smidt papirerne derned dengang de holdt indflytterfest.

Hun rettede sig op og pustede pandehåret væk fra øjnene. Hun bladrede hurtigt igennem bunken, da hendes øjne faldt over noget håndskrevet – Elliots kode til netbanken. Hendes eget navn.. Hun stod lidt og spekulerede.

Satte sig så beslutsomt ved computeren og åbnede netbank. Da hun så, hvor galt det rent faktisk stod til

begyndte hendes hjerte at slå hurtigere. Hvordan kunne det gå til? Elliot skulle forsørge dem, mens hun studerede. Det var aftalen.

Det så bare ikke ud som om Elliot helt holdt sin del af aftalen. Hun gennemgik post for post og pludselig stivnede hun. Elliot havde simpelthen overført 6.000, flere gange fra hendes børneopsparing.

Hun rejste sig og tændte en smøg og gik ud på altanen. Hendes opdagelse havde gjort hende fuldstændig klar i hovedet – som om måneders tågeslør fordampede.

Maria slukkede smøgen, fornemmede pludselig at hun blev betragtet og gøs lidt. Hun strakte sig og så op. Gardinet på etagen ovenover faldt på plads foran vinduet i det samme, som om noget stod bagved, men hun slog det hen og tænkte: "Det er bare den gamle skøre kugle" og gik ind i varmen igen.

Hun satte sig igen ved computeren og gennemgik nu en for en alle de bevægelser der havde været på kontoen siden de flyttede ind. Et eller andet generede hende, men hun kunne ikke komme på hvad det var. En tanke slog ned i hende. Gad vide om Elliot var utro? Hvor mon han brugte hendes penge. Og pludselig kom hun i tanke om den bon, hun havde fundet da de lige var flyttet ind. Det var næsten 6000 kroner. En ny router og højttalere til computeren, en ny Samsung Galaxy som bare ingen steder var. En telefon kunne til nøds skjules. Men det andet?

Hvad havde hun gjort af den forbistrede bon? Maria tænkte så det knagede. Hun så sig selv putte den i lommen.. Hvad havde hun haft på den dag? Hun kunne huske de var gået i Netto for at købe ind til festen lige efter, for hun havde været så sur over at han bare benægtede.

Hun gik ind i soveværelset og sukkede opgivende ved synet af den kæmpe bunke tøj der lå i hjørnet. Beskidt og rent imellem hinanden.

Siden de var flyttet ind havde de kun været nede i vaskekælderen to gange, den tredje gang var Elliot blevet mødt af en meget gal fru Møller som påberåbte sig det urimelige i, at de havde brugt hendes vasketid om onsdagen. Elliot var som sædvanligt konfliktsky, så han var bare gået op igen med deres vasketøj – og siden havde det bare ligget der, og bunken var blevet større og større.

Maria gennemrodede det hele, lomme for lomme, og da der kun var sommertøj tilbage, fik hun fat i et par blomstrede bukser, stak hånden ned i baglommen og BINGO en krøllet kassebon dukkede op sammen med lommesnuller.

Maria skyndte sig ind foran computeren igen og søgte på samme dato der stod på bonen. Den 29. september 2011. Maria stak hovedet hen til skærmen og langsomt gik det op for hende at noget var helt galt. De 5879 kroner fra EL-giganten var ikke trukket fra deres konto. Kunne Elliot så have betalt cash? Men det så også ud som om overførslerne fra hendes børneopsparing var gået direkte over på hendes forældres konto, som betaling for huslejen.

Maria kløede sig i nakken og så spekulativt på skærmen igen. Den 29. september.

Den dag havde de været i København til Integra musikfestival. De var taget derover tirsdag d. 27. om aftenen, da det startede, og var blevet til det hele sluttede lørdag 1. oktober. De var først taget tilbage til Aarhus om søndagen. Hele ugen havde de deltaget i forskellige workshops og fredag aften havde der været koncert med en masse af Elliots venner fra Birmingham.

Det havde været en vildt fed oplevelse, og nu da Maria tænkte tilbage på den uge de havde tilbragt med musik, workshops og vennerne fra England, virkede det som om den uge, var sidste gang de havde været stormende forelskede.

Siden havde de skændtes næsten hver dag, Elliot havde trukket sig tilbage og Maria stolede mindre og mindre på ham.

Hun lænede sig tilbage i stolen igen og stirrede ud i luften. Noget var galt, hun nærlæste bonen igen. Rakte

så over en bunke regninger og tog Elliots kort, som lå på bordet.

Han var helt holdt op med at bruge sit kort på det sidste, og brugte udelukkende de penge han fik udbetalt efter hver koncert, og først nu forstod Maria hvorfor: han ville sikkert ikke bruge flere penge fra kontoen. Der stod et kortnummer på bonen, og de første 3 tal stemte også med Elliots kort men så var det nogle andre tal.

Det var altså ikke Elliots kort. Men hvordan var bonen så havnet i lejligheden?

Det kunne Maria for sin død ikke forstå.

Der var sket så mange mystiske og ubehagelige ting siden de var flyttet ind og på en eller anden måde var den skøre gamle dame ovenpå blandet ind i mange af episoderne.

Bare ikke denne her. Eller var hun alligevel?

Maria var endt med at gå i seng og selvom hun var træt efter at have tømt kasser og ryddet på plads hele dagen, havde hun svært ved at sove. Tankerne kværnede rundt i hovedet på hende. Til sidst må hun alligevel være faldet i søvn for hun havde ikke engang hørt Elliot komme hjem.

Elliot sov stadig da hun stille listede ud af soveværelset. Lejligheden var ikke til at genkende, flyttekasserne var tomme og lå i en stak ved døren. Stuen så endda hyggelig ud. Okay der var ikke gjort rent, men der var ryddet op. Det var en begyndelse.

Hun ville lave morgenmad og vække Elliot og så måtte de sammen finde på noget. Det kunne ikke nytte noget at de ikke kunne snakke sammen. Alene kom hun ingen vegne.

8.12.

Skrevet af Lene K

Kirsten vågnede desorienteret op fra en drøm, der havde bragt hende tilbage til tider, hun ellers med held havde begravet så langt nede i hukommelsen, at de kun var slørede brudstykker af minder, hun kunne være i tvivl om nogensinde havde eksisteret. Men denne drøm havde været helt klar. Hun var elleve år, det havde allerede ringet ind, men hun befandt sig bag toiletbygningen i ingenmandslandet mellem skolen og mosen. Hun var der ikke frivilligt, det kunne aldrig være faldet hende ind at komme for sent til time. Hun var der fordi hun skulle straffes. Dagen før havde hun set Niels og Ove stjæle cigaretter hos gamle købmand Sørensen, mens han var ude i baglokalet, og hun havde kaldt på Sørensen og sladret om de to drenge, hvis fædre var blevet ringet op af købmanden samme aften. Drengene havde tydeligvis ondt ved at sidde på den hårde skolebænk denne morgen, og i frikvarteret havde Niels grebet fat i Kirstens arm og vredet den om på ryggen. Han havde ublidt skubbet hende om bag toiletterne, hvor Ove havde ventet. Her havde Niels tvunget hende ned på jorden, mens Ove havde åbnet sin gylp, trukket sin tingest ud og ladet vandet i ansigtet på hende.

Hun satte sig rystende op i sengen, endnu i tilstanden mellem drøm og virkelighed, og rejste sig så brat op som for hurtigt at ryste drømmen af sig. Det svimlede for hende, men hun fortsatte målbevidst ud i køkkenet, idet hun støttede sig til møblerne undervejs. Kaffe. Det skulle gøre godt med en kop kaffe. Og måske en lille bitter. Dr. Nielsen. Det var vel nærmest at betragte som medicin, besluttede hun, og skænkede sig en dram i kaffekoppen, mens vandet kogte.

Hun kiggede ud på den juleoplyste gade, hvor morgentrafikken bevægede sig trægt af sted. Det var begyndt at sne igen, men selv den hvide sne var ikke nok til at lyse dagen op. Hun havde sovet længere end hun plejede, men følte sig alligevel udmattet. Der var stille i lejligheden nedenunder. Pigen var sandsynligvis allerede taget ind på konservatoriet, og guderne måtte vide, hvad den unge mand lavede. Hun rystede på

hovedet. Sikke et liv de førte. Musik og fester til langt ud på natten. Druk og det der var værre. Unge og egoistiske var de. Og uden respekt for deres naboer, der måtte lægge øre til lidt af hvert på alle tidspunkter af døgnet. Vorherre bevares. Brændte deres lys i begge ender, gjorde de, uden mådehold af hverken den ene eller den anden art.

Ophidset slyngede hun det sidste af koppens indhold i sig, og mærkede brændevinen gøre godt helt ned i maven. Hun tændte computeren og loggede på det unge pars netbank for at forlænge den søde forargelse endnu en tid. Hendes hånd greb om ostemadden, mens hun betragtede timeglasset og computeren snurrede. Så standsede hun brat midt i bevægelsen. Der var plus på kontoen. Det kunne ikke være sandt. Forvirret løb hun de seneste posteringer igennem, og dér, indsat samme morgen, stod femogfirs tusind kroner. Hun klikkede på linket til overførslen. Ole Olsen. Hvem pokker var Ole Olsen? Hun gik ikke ud fra, at det var den tidligere racerfører fra Vojens. Og hvorfor skulle denne Ole Olsen pludselig indsætte så stort et beløb på Elliot Meyers konto? Det virkede helt forkert. Og det gav hende en angstprovokerende følelse af at miste kontrol med hele situationen. Det var, som om skuespillerne i hendes teaterstykke trådte ud af rollerne og lavede om på det stykke, hun var i færd med at skrive.

Resolut rejste hun sig. Det her var hun nødt til at finde ud af. Hun lyttede et øjeblik, men der var stadig stille nedenunder. Så listede hun ud ad døren og ned ad trappen. Hun lyttede endnu engang ved døren ind til det unge par, inden hun for anden gang forsigtigt klikkede låsen op ved hjælp af sit kreditkort. Hun stod et øjeblik stille indenfor døren og konstaterede, at der stadig stod tomme flyttekasser i entreen, og at der ikke var hængt et eneste billede op på væggene. Så listede hun på sine filttøfler gennem stuen. Dérlå hans jakke smidt over en stol. Hjertet stod næsten stille i brystet på hende, da hun samtidig med denne opdagelse hørte et grynt inde fra soveværelset. Der var nogen hjemme. Hun stod helt stille, og alle hendes sanser var i højeste alarmberedskab. Men så hørte hun lyden af sengen der knirkede, et veltilfreds smask, og derefter en højlydt snorke. Hun slappede lidt mere af, og bevægede sig forsigtigt over til jakken, der ganske rigtigt indeholdt hans tegnebog og i denne hans NemID-nøglerkort. Tåbe. Hun lagde kortet i lommen på sin morgenkåbe og listede ud og op i sin egen lejlighed, hvor hun lukkede døren og endelig tillod sig at ånde ud i et dybt suk.

Så skyndte hun sig hen til computeren, hvor hun klikkede på linket til den unge smilende bankrådgiver og skrev: "Kære Jannie. Der er dags dato overført 85.000 kr. til min konto fra Ole Olsen, som har købt min bil. Jeg er dog kommet i det dilemma, at jeg har mistet hans adresse, og derfor ikke kan levere bilen til ham. Vil du være sød at se, om du kan finde den i jeres system? Det ville være en stor hjælp for mig. På forhånd tusind tak. Hilsen Elliot Meyer." Hun trykkede enter, tastede koden fra nøglerkortet, og derefter enter igen. Hun rystede næsten umærkeligt på hovedet. Måske havde hun været lidt for hurtig. Pokkers så dygtig han pludselig var blevet til dansk, ham Elliot. Hun håbede, at bankrådgiveren ikke kunne huske Elliot personligt, og derfor ville studse over den velformulerede besked.

Hun hentede en frisk kop kaffe, og da hun satte sig, sprang katten op på hendes skød. Hun spiste sin ostemad, mens hun åndsfraværende strøg dyret over ryggen igen og igen. Hun tjekkede Facebook. Latterlige statusopdateringer, som enten var komplet ligegyldige ("er på vej i bad"), pralende ("har lige løbet 12 km. i snevej") eller klynkende ("er snotforkølet, ungerne skriger, og jeg har ingen penge at købe julegaver for"). Maria havde skrevet en af sine sjældne opdateringer aftenen før. "Er startet på en frisk". Ser man det, ser man det. Så var det måske slut med natteroderiet dernede? Næppe.

Kirsten sprang utålmodigt tilbage på netbanken, og sørme om ikke den søde og energiske Jannie havde svaret på beskeden. Der stod en adresse i Brabrand. Kirsten kendte ikke kvarteret, og kunne ikke afgøre, om det var i ghettoen eller i det fine gamle Brabrand. Hun havde ikke været udenfor sit eget kvarter i

årevis, når man så bort fra den skrækkelige togtur sidste påske. Skulle hun finde en bus, der gik derud? Hun kastede et blik ud ad vinduet, hvor det så ud til at være blæst op, og hvor sneen nu føg hen ad fortovet. Hun rystede på hovedet for sig selv. Nej, den måtte hendes kære internet kunne klare. Hun åbnede endnu et vindue og gik ind på Google Map. Og dér fandt hun huset, som lå for enden af en nydelig vej og tilsyneladende havde udsigt ned til søen. Hun zoomede helt ind på facaden, og kunne forbløffet konstatere, at der var høje hegn rundt om huset, og på porten ved siden af skiltet med "Hunden bider" et logo, som ikke var til at tage fejl af. Et symbol på vold, bandekrig, kriminalitet, og ikke mindst narkotika.

9.12.

Skrevet af Line fra [Lines Linier](#)

Maria stod i køkkenet og skulle til at sætte vand over til kaffe, da hun hørte lyden. Et svagt klik og derefter en sagte knirken. Det lød akkurat som hoveddøren, men hun vidste, at det ikke kunne passe. Elliot lå jo i sin seng og sov. Måske var det bare noget hun bildte sig ind? Som så meget andet for tiden. Hun stod alligevel stille et øjeblik og lyttede. Der lød en svag puslen – som bløde kattepoter over gulv. Og kort efter sengen der knirkede, et veltfreds smask og snorken fra soveværelset. Ellers var alt stille igen. Maria åndede lettet op og fortsatte med kaffebrygningen. Derfor hørte hun heller ikke, da den ubudne gæst sneg sig ud ad lejligheden og lukkede døren efter sig med endnu et klik.

Der var selvfølgelig ikke rigtig noget mad i lejligheden, og Maria ville ikke gå til bageren efter noget. Specielt ikke, fordi hun nu vidste besked om, hvor dårligt det egentlig så ud med økonomien. Og om alle de penge, som Elliot havde hævet fra hendes børneopsparing. Hvad havde han dog tænkt på? Og hvordan fanden skulle de redde sig ud af den kattepine? Ville han overhovedet det her forhold? Maria mærkede raseriet ulme inde i sig. Hun vidste efterhånden heller ikke, hvad hun selv ville med forholdet.

Hun kunne mærke, hvordan det snørrede sig sammen i maven på hende og kvalmen skød som en ustyrlig bølge op gennem hele svælget. Hun nåede lige at bøje sig ind over køkkenvasken, før det væltede ud af hende. Bagefter skyllede hun vasken fri for opkast, trak vejret dybt nogle gange og tog en mundfuld vand. Det hjalp lidt. De måtte for fanden da kunne snakke om det og få styr på det. Sammen.

Vandet kogte og Maria lavede to kopper stærk kaffe. Hun satte dem på en bakke og listede ind til den sovende Elliot. Han rørte let på sig, da hun satte bakken på den ølkasse, der udgjorde parrets sengebord. Hun kiggede på ham et øjeblik og kunne pludselig ikke helt bestemme sig for, om hun havde mest lyst til at slå ham eller kysse ham. Det blev til en slags mellemting, hvor hun lagde hånden på hans nøgne skulder og skubbede nogle gange. Til sidst slog Elliot øjnene op. Han smilede og forsøgte at trække Maria ind til sig. Havde han allerede glemt deres skænderi? Hun trak sig fri, for så let skulle han ikke slippe denne gang. "Elliot, vi bliver sgu nødt til at tale sammen...". Elliott sukede men kunne åbenbart se alvoren i hendes øjne, for han kvitterede med et "All right then" og satte sig langsomt op i sengen.

Hun rakte ham kaffen og forsøgte at samle mod. "Jeg elsker dig, Elliot og jeg vil gerne være sammen med dig, men... det roder bare sådan det hele. Lejligheden, økonomien, mine tanker. Og vi snakker ikke rigtigt sammen mere... Jeg ved ikke, hvor vi er på vej hen".

Elliot tog en slurk af kaffen, men han sagde ikke noget.

"Det er totalt kaos med pengene, Elliot. Hvorfor har du hævet fra børneopsa...", forsøgte Maria forsigtig. Men hun blev aldrig færdig, for Elliot rejste sig prompte og gik ind i stuen. Kort efter kunne hun høre ham skramle der inde og tænde en smøg.

Maria følte sig så alene. Hun var vred og ked og ville bare ønske, at hun virkelig kunne spole tiden tilbage og

starte forfra. På en frisk. Med hende og Elliot. Med lejligheden. Med at blive voksen. Med sine forældre. Med studiet. Forfra med alting, faktisk. Hun krøb under dynen og krøllede sig helt sammen – bare Elliot ville komme ind til hende. Men det gjorde han ikke. Det gjorde i stedet kvalmen, der igen fyldte hendes krop til hun ikke længere kunne holde det ud. Hun styrtede ud på badeværelset og nåede lige akkurat wc-kummen. Et øjeblik efter stod Elliot i badeværelsesdøren og kiggede bekymret på hende. ”Hvad sker der, er du okay? ...You’re not pregnant, are you?”. Et kort øjeblik blev Maria en anelse i tvivl, om hun egentlig fik taget én p-pille hver eneste dag. Dagene var flødet en del sammen på det sidste. Hun rystede dog resolut på hovedet og skyllede hastigt tvivlen ud i toilettet sammen med mavesækkens indhold. Elliot hjalp hende op igen og ind i sengen. Han lagde sig hos hende og aede hende blidt på panden og kyssede hende i nakken. Et øjeblik var alting stille og helt ok. Kun den sagte lyd af fingerklapren på tastatur oppe fra Essendahls lejlighed brød stilheden.

Elliot lå bag Maria og holdt om hende. Han måtte prøve at forklare hende, at han selvfølgelig var ked af, at det var skredet så meget med økonomien. Men at han havde helt styr på det nu. At der snart kom penge igen, selv om Maria endelig ikke skulle vide noget om, hvor de kom fra.

Han gad bare ikke at have den snak nu, fordi hun sikkert også ville begynde at tale om at ordne lejlighed, hænge lamper op og give julegaver. Og faktisk gad han ikke den del af deres forhold. Den slags var på ingen måde vigtigt for ham – og havde heller ikke været det for Maria før. Måske var det endda hende, der havde været mest ligeglad med den slags. Mest fanden i voldske og fri af tid og rum. Og normer. Hende, der var fuld af fantasi og spontane idéer. Og musik. Det var dén Maria, han elskede. Hvorfor fanden betød det andet overfladiske crap lige pludselig så meget for hende?

10.12.

Hermed får Helle fra [Mit Helle](#) lov at skrive for anden og sidste gang - hun anbefaler en leverpostejmad til dagens afsnit :-)

Mørket var for længst faldet på. Voldsomme vindstød kastede regn mod køkkenruden. Det krævede ikke stor sans for dramatik at forestille sig, at silhuetten af det kæmpestore elmetræ i ejendommens baggård var et frygtindgydende uhyre, hvis lange nøgne grene var arme, der sultent rakte ud efter et uskyldigt offer. Kirsten rejste sig fra sin plads ved klappbordet og trak gardinerne for. Det var alligevel ikke til at se en døjt i mørket og lytte kunne hun også glemme alt om. Regnens pisker mod ruden overdøvede alle andre lyde udefra.

Kirsten skuttede sig og trippede på sine tøfler ind i stuen, hvor gardinerne med behændigt håndlag også blev trukket for.

Det havde været en stille dag. I formiddag havde der været en del aktivitet i lejligheden neden under. Det unge par havde talt højt med hinanden og pigens stemme havde lydt ganske fortvivlet.

Liggende på gulvet i sit soveværelse med højre øre trykket ned mod gulvbrædderne havde Kirsten kunnet opfatte selv de mindste lyde nedefra.

Ruminddelingen var identisk i de to lejligheder, men indretningen vidt forskellig. Det unge par havde deres seng placeret i den modsatte ende af rummet, end der hvor Kirstens gamle seng stod, og derfor var der fri gulvplads i Kirstens soveværelse lige over Maria og Elliots seng.

Kirsten havde efterhånden erfaret at de unge tilbragte et, for hende komplet uforståeligt, stort antal af deres vågne timer i sengen. Selv kunne hun ikke drømme om at lægge sig i sengen for andet end at sove om natten.

Men det skulle hun da så rigtig love for at det unge par kunne. Det var ofte langt op ad formiddagen inden der kom liv nedenunder, og typisk var det pigen, der stod op først. Hun ville så enten tage af sted ca. en time efter at hun var stået op, eller også ville hun blive i lejligheden og gå og ordne forskellige praktiske ting. Det ærgrede Kirsten gul og grøn, at der ikke var noget system i, hvilke dage Maria tog af sted, og hvilke hun blev hjemme. Kirsten fandt tryghed i rutiner og blev omvendt helt fysisk utilpas, hvis mennesker pludselig reagerede mod hendes forventninger eller hvis situationer tog uventede drejninger. Kontrol, tænkte hun. Det gælder om at have kontrol over tingene. Så undgår man at havne i de forkerte situationer. Tankerækken gav Kirsten kuldegysninger. På det seneste var for længst fortrængte billeder fra barndommen begyndt at presse sig på – og Kirsten havde selv samme nat ligget vågen fra kl. 04.30, badet i sved efter et grusomt mareridt.

Det var som om, den nyligt genkomne erindring om Ove og Niels i buskadset ved grusvejen bag skolen, havde trukket en stribe andre glimt med sig. Glimt fra en barndom, som Kirsten havde brugt det meste af sit voksenliv på at viske ud og glemme.

Hun var vågnet fordi lyden af en knirkende dør havde fundet vej til hendes øre, mens hun sov. Om der reelt havde været en lyd, eller om lyden kom fra Kirstens underbevidsthed, vidste hun ikke.

Det eneste hun vidste, var at lyden fyldte hende med en angst så stor at hun knap turde trække vejret og at hun automatisk havde trukket dynen helt op til hagen, vendt sig med ansigtet ind mod væggen og ryggen ud mod verden.

Den 12-årige Kirsten havde ikke noget valg. Det ville ingen forskel gøre om hun vendte på denne måde i sengen eller om hun lå på ryggen eller på maven. Han ville finde hende og han ville tvinge hende.

Tvinge sig adgang til det modbydelige, som hun afskyede mere end noget af alt det andet, han siden hun var en 6-7 år havde udsat hende for om aftenen, når moderen ikke var hjemme.

Med alle kroppens muskler spændt til det yderste, lukkede hun øjnene, idet hans ene hånd strøg hende over håret, mens den anden løftede op i hendes hvide natkjole.

Her var Kirsten vågnet med et skrig, havde sat sig op i sengen og til sin rædsel opdaget at der løb salte tårer ned af hendes kinder.

Hun havde hænderne og knuget fingerspidserne hårdt ind i håndfladerne, slået dynen til side og var ud i køkkenet for at lave varm mælk med honning. Altid den samme trøst. Som dengang, når moderen kom hjem fra sine aftenkurser og fandt Kirsten vågen og bange i mørket. Her, drik lidt af det her, havde hun altid sagt, og herefter rakt Kirsten den varme kop, hvorefter hun hastigt forlod værelset.

Kirsten havde denne formiddag rejst sig fra soveværelsesgulvet mens hun havde udbrudt høje uforståelige gryntelyde, og hovedrystende sukket dybt. De havde gjort det igen. Højlydt og helt uden hensyntagen til andre end sig selv. Væmmelsen havde fyldt Kirsten så meget at hun fik kvalme, men hun havde som altid alligevel været draget af de blide suk, lyden af kyssende tunger og den knirkende seng. Så snart sengens knirken havde antaget en bestemt frekvens, havde Kirsten skyndt sig ud af soveværelset. Lige præcis den del – det sidste, kunne hun under ingen omstændigheder holde ud at høre på. Fy for den lede, sikke ækle dyr de mennesker er, havde hun som altid tænkt, mens hun uroligt var gået frem og tilbage i køkkenet. Resten af dagen havde været stille og begivenhedsløs.

En knurrende lyd fra maven mindede Kirsten om at kl. var 17, og at hun på dette tidspunkt hver eneste dag, påbegyndte tilberedningen af sin aftensmad.

Også dette var under kontrol og sat i system. De samme retter på de samme dage, sådan havde det været i mange år.

Fredag var suppedag og da Kirsten åbnede køleskabets frostrum og tog posen med hønsekødssuppe ud,

strefede hendes blik en hvid papæske bagest i frostrummet.

Et højlydt gisp forlod hendes mund. Hvordan havde hun kunnet glemme den? Det var hende helt ubegribeligt!

Hun tog æsken ud og åbnede den. Helt krummet sammen og stiv af kulde lå den der. Den lille vanskabte kattekillling, der døde dagen efter, at den var ankommet til verden. Æsken med den døde killling havde stået et par dage i køleskabet, mens Kirsten havde spekuleret over, hvad hun skulle gøre ved den. Hun kunne ikke smide den i skraldespanden, for tænk hvis vicevært Mortensen opdagede den og anmeldte hende til boligforeningen for ulovligt dyrehold!? At grave den ned et sted var en mulighed, men det kunne selvfølgelig ikke være i baggården, hvor man aldrig kunne vide sig sikker for legende børn eller mødre med barnevogne. Kirsten var nået frem til at hun kunne tage bussen ud på landet og begrave killingen der. Så havde hun smidt den i fryseren. Og glemt alt om den.

Én ting var at miste talens brug. Det havde Kirsten lært at leve med og hun trivedes forbavsende godt i tavshedens skjul. Men tanken om at alderdommen også kunne ramme hendes hørelse eller endnu værre: hendes hukommelse - og dermed gøre hende ude af stand til at klare sig selv, var frygtindgydende og helt ubærlig.

Jeg gør selv en ende på det inden da, var den tanke der ramte Kirsten hver eneste gang, hun blev overmandet af angsten.

Kirsten havde for mange år siden lært at angst skal bekæmpes med kontrol og at kontrol opnås ved handling. Ingen skulle få hende ned med nakken, det skulle hun nok sørge for, og derfor blev hun som altid overmandet af en stærk trang til at GØRE noget. At give sig i kast med en praktisk opgave var for Kirsten en god måde at få de dystre tanker til at fordufte på.

Toilettet skyllede neden under. Det unge pars boltren sig i kødelige lyster blandet sammen med de ækle minder fra fortiden, gav Kirsten et stikkende følelse af afsky over for Maria og Elliot.

Før hun vidste af det, havde hun fundet kødhakkeren frem langt inde bag en masse andet gammelt køkkengrej i et af underskabene. Hun tørrede den af for støv, lagde et skærebræt frem og sleb skuffens største køkkenkniv.

Følelsen af at vinde kontrollen over sin situation tilbage, skyllede ind over Kirsten, som med fryd og velvære tog imod denne følelse og tillod sig at trække følelsen i langdrag ved dvæle ved synet af kødhakker, skærebræt og kniv, mens hun langsomt spiste en portion hønsekødssuppe.

Timerne herefter gik stærkt. Kirsten arbejdede i køkkenet med sikker og rutineret hånd.

Først flåede hun skindet af killingen. Det var præcis som at flå en hare, noget Kirsten havde gjort sammen med sin mor et utal af gange, når faderen havde været på jagt.

Herefter skar hun kødet fra knoglerne, hvilket var langt mere besværligt, da killingen var ganske lille og ikke havde meget sul på kroppen. Projektet lykkedes efter mange intense minutters præcisionsarbejde.

Mens Kirstens højre arm med god kraft drejede kødhakkerens håndtag rundt, nynnede hun velfornøjet. Få øjeblikke efter havde hun en fin lyserød fars, som sirligt blev lagt i en gennemsigtigt plasticbøtte, som hun placerede bagerst på nederste hylde i køleskabet.

Kirsten vaskede sine hænder, tørrede dem af i det blomstrede forklæde, som hun til lejligheden havde fundet frem. Hun tog et stykke papir og en kuglepen og satte sig ved klappbordet med Frøken Jensens Kogebog, som lå opslået på en opskrift på hjemmelavet leverpostej.

På sedlen som i morgen ville ledsage hende til et af kvarterets supermarkeder, skrev hun med sirlig skråskrift:

Svinelever
Spæk
Løg
Æg
Allehånde
Nellikere
Smør

I morgen skulle der laves leverpostej.

Kirsten smilede gådefuldt. Bare de nu kan lide min postej, tænkte hun, og gav sig til at spekulere over hvordan hun uden at vække mistanke, kunne komme af sted med at forære sine rædselsfulde underboer en lille hjemmelavet julehilsen.

11.12.

Skrevet af Kristine fra [Kristines Dilemma](#)

Det er aften, Maria står og ser sig selv i spejlet, Elliot sover og egentlig er hun lige nu ret ligeglad med ham, han virker slet ikke interesseret i hende. Hans forsøg på at snakke med hende, virker bare ikke. Ikke efter hendes behov, hvorfor kan han dog ikke se, hvad hun har brug for, at han skal gøre, når hun nu er så forbandet træt af hele tiden at skulle sige til ham, hvad hun har brug for. Hvis han kunne tage et initiativ for en gang skyld. Som han gjorde tidligere i dag, hvilket - tænker hun nu - sikkert bare var fordi, han ville have sex. Og en mand der pludselig står med en boremaskine i hånden er da lækkert. Især når lampen pludselig hænger og lyser, så der ikke er så mørkt.

Hun sukker, imens hun putter make-up på. Hun skal mødes med sin veninde Sara, og de skal male byen rød, hun trænger til det. Det skal sgu ikke hele tiden være Elliot, der er i byen. "Klonk" Maria får et chok i det hun hører overboen lave en lyd. En lyd der lød som om hun faldt. Der bliver så dejligt stille, måske lidt for skræmmende stille. Maria står og forestiller sig, hvordan den gamle ligger i sit eget blod, da Elliot pludselig står der bagved hende i spejlet. Hun bliver forskrækket og hopper næsten ind i spejlet. Elliot griner bare og fortsætter hen mod toilettet. Maria bliver så irriteret på ham, at hun finder den første genstand og kaster den efter ham. Selvfølgelig rammer hun ikke. Hvorfor skulle noget også lykkes for hende? Hun finder sin jakke frem og råber mod toilettet, at hun går nu. Så kan han fandeme sejle i sin egen sø. Hun smækker døren og står lidt der i opgangen for at høre efter, om han mon kommer efter hende. Men der kommer ikke en lyd fra lejligheden. Til gengæld kan hun høre lyde, der kommer fra opgangen. Hun står lidt og overvejer, om hun skal eller ikke skal gå op ovenpå, for at se om kvinden nu også har det godt. Mange ting kan hun tillade sig at grine over, når andre folk kommer til skade, men alligevel, en kvinde der ligger og er ved at dø, det er måske ikke lige det fedeste at have på samvittigheden. Selvfølgelig er der ikke nogen, der siger, at hun overhovedet er faldet. Måske hun bare tabte noget. Maria går alligevel op ad trapperne, bare lige for at høre om hun kan ane noget fra lejligheden. Hun går stille, fordi hun helst ikke vil kunne høres af andre, og slet ikke overboen, tænk hvis hun kom ud. Maria trækker vejret dybt, hun drejer rundt om sidste hjørne før hun kan se trapperne, der fører op til overboens dør. Synet der viser sig for hende, får hende til at gyse. Døren ind til overboen står åben og der står en kat ude foran døren. Maria vakler, men nysgerrigheden får hende til at fortsætte op mod den åbne dør, om ikke andet kan hun da sørge for, at katten bliver lukket ind. Da hun kommer op til den åbne dør er katten gået ind igen, og Maria åbner døren

lidt mere og går ind, bare lige for at se, om hun kan høre noget. Der er en meget underlig lugt i lejligheden. Lidt surt, lidt sødt og meget harsk på en måde. Da hun står i gangen kan hun høre, der er liv i køkkenet, så hun vil til at skynde sig at gå, men bliver distraheret af den larm, der pludselig er i hendes taske. Fuck hendes mobil og den er meget høj, så hun ville kunne høre den på sin bytur. Maria skynder sig hurtigt ud af lejligheden, imens hun febrilsk slukker for mobilen, hun synes også, hun kan høre lyden af kvindens fodtrin komme nærmere, men hvor fanden skal hun gemme sig efter hun har fået lukket døren forsigtigt? Hvis hun går nedad, vil hun ikke kunne nå det, men hvis hun går opad, vil hun ikke kunne komme andre steder hen, men vil til gengæld have muligheden for at gemme sig. Hun tager benene på nakken og løber listende ned ad trapperne. Hun skal ikke nyde noget af at være fanget af den gamle syge kvinde og heldigvis når hun også at komme helt ud af opgangen, så hun kan komme i byen og glemme alt om overboen og hendes dumme underbo Elliot.

Maria får tændt telefonen igen og vil tjekke, hvem der har ringet til hende. Det nåede hun ikke at fange i forbifarten. Hun tjekker listen over ubesvarede opkald, men desværre er nummeret ukendt. De ringer nok igen tænker hun, imens hun slår dagen og aftenen væk fra sin hukommelse og bare glæder sig til at hygge sig med Sara.

12.12.

Skrevet af Lene T

Duften af nybagt leverpostej hang stadig tykt i lejligheden.

Kirsten sad i den grønne plysstol ved vinduet. Ved siden af hende stod en kop dampende varm kaffe og en underkop med tre Karen Volff-vaniliekranse. Fødderne lå på en skammel. Hun fortjente at forkæle sig selv lidt. Gårsdagen var ikke gået helt efter planen, og hun måtte genoverveje sit næste skridt.

Kirsten havde i første omgang glemt hvor mange ingredienser, der egentlig skulle til for at lave en rigtig gammeldags leverpostej, og det havde ikke været helt let at få fat på det hele. Den første slagter, hun havde besøgt, havde udsolgt af både spæk og svinelever, men Kirsten havde ikke sådan været til at blæse omkuld af det stormfulde vejr. Hun var fast besluttet på at bage sin postej.

"I det mindste er det ikke sne og is", havde hun tænkt, da hun trak sit brune, uldne tørklæde op over hovedet og skuttede sig i blæsten. "Det kunne da lige passe, at man skulle glide på et isglat fortov og brække et ben". Hendes trofaste gamle frakke var heldigvis til at stole på, så selv om vinden var kold, havde Kirsten ufortrødent kæmpet videre, til alle tingene i opskriften lå sikkert i hendes indkøbsnet.

Og det havde været alle anstengelserne værd. Med formålet for øje, skænkede hun ikke engang en tanke, hvor mange penge hun havde brugt på sine indkøb. Den allervigtigste ingrediens havde hun jo fået ganske gratis: Kødet fra den døde killing, som hun havde hakket og blandet med den hakkede svinelever.

Da hun havde taget leverpostej ud af ovnen, var duften så ganske vidunderlig, at hun et splitsekund havde glemt den 'hemmelige' ingrediens. Hendes tænder var begyndt at løbe i vand, og hun havde måttet minde sig selv om, at det ikke var en hvilken som helst leverpostej for ikke straks at smøre sig et stykke rugbrød med den. Nej, den havde et andet formål. Den var til de irriterende underboere. Hun ville lade postej køle og gå i tænkeboks for at finde ud af, hvordan hun skulle give den til dem. Hun havde jo også genereret en frygtelig opvask – den tog jo ikke sig selv, så hun måtte hellere bare starte med det samme og få den overstået.

Men så var alting gået galt! Kirsten var på vej over mod ovnen for at slukke for den, da der lød et ordenligt 'KLONK' bag hende. Hun havde vendt sig så hurtigt som den aldrende krop tillod det og så til sin gru katten

Bella stå på køkkenbordet. Hvad der derimod ikke længere stod på bordet var kødhakkeren, der åbenbart ikke havde været spændt godt nok fast på bordet. Den samme skæbne havde den nybagte killingepostej lidt. Folieformen lå med bunden i vejret, og indholdet var spredt ud over gulvet. Ærgerlig og vred havde Kirsten taget Bella under armen og var tøffet beslutsomt ud i gangen, hvor hun havde åbnet hoveddøren og smidt katten udenfor. Hun havde givet døren et puf, så den gled i. "Så kan den møgkat stå derude og tænke over, hvad den har gjort", havde Kirsten tænkt vredt, men var et øjeblik blevet ramt af et stik af dårlig samvittighed. Det var trods alt Bellas killing, der var en del af postejen. "Gad vide, om hun vidste dét", havde Kirsten nået at tænke, inden hun hovedrystende var gået tilbage til køkkenet for at besigtige slagmarken. "Så intelligent er den kat næppe", klukkede hun inde i sig selv.

Det havde været et sørgeligt syn, der mødte hende, da hun kom tilbage til køkkenet. Mel, kødrester – både rå og bagte – lå spredt ud over gulvet. Som om det ikke havde været nok, havde den tunge kødhakker også lavet et ordentligt hak i linoliumsgulvet. "Alt sammen for ingen verdens nytte", havde hun tænkt, mens hun forsøgte at fjerne svineriet med kost og fejebakke.

Mens hun havde stået foroverbøjet og fejte løs, havde hun pludselig hørt en mærkværdig lyd fra gangen, næsten som ringetonen fra en mobiltelefon. Det havde taget hende lidt tid at rejse sig – ryggen var lidt stiv – og stille kosten fra sig, og da hun var nået ud i gangen, var det eneste hun fandt katten, Bella, der stod og stirrede bebrejdende på hende. "Hvordan er du kommet ind?", havde hun tænkt. Med rynket pande, havde hun stukket hovedet ud i opgangen og hørt fodtrin på trappen i stueetagen. Ringetonen måtte være kommet derfra. "Så er der i hvert fald ikke noget i vejen med min hørelse", havde hun tænkt selvtilfreds, og det havde hjulpet lidt oven på postej-fadæsen. Bella var nok bare smuttet mellem benene på hende, da hun lukkede døren, havde Kirsten tænkt. Hvad skulle forklaringen ellers være?

Men det var alt sammen et overstået kapitel. I den grønne plysstol tog Kirsten en bid af en Karen Volff-vaniliekrans og skyllede efter med en tår kaffe. Jo, hun var ved at være ovenpå igen, og selv om det var ærgeligt med postejen, så var hun ikke parat til at kapitulere. Der var jo stadig mysteriet om de mange penge, der pludselig var gået ind på Elliots konto. Og hvem var denne ukendte Ole Olsen? Hvis underboen var involveret i nogle ulovligheder, var det jo ikke kun af hensyn til Kirstens egen nysgerrighed, at det måtte afsløres. Den slags kunne jo have konsekvenser for hele opgangen... "Ja", tænkte Kirsten og kiggede ud af vinduet på endnu en grå, blæsende og regnfuld decemberdag, "det kunne være man alligevel skulle overveje at tage et smut til Brabrand.

13.12. A

Skrevet af [Mai](#)

Jeg hørte først fra Louise her til morgen og da havde jeg selv skrevet et backup afsnit, så nu lægger jeg et reserveafsnit på selv - jeg er også ved at dø af ventetid, til det bliver min tur igen :-). Jeg lægger Louises afsnit på senere på dagen. Dette er altså et bonusafsnit skrevet af Mai.

Maria vågnede ved en øredøvende lyd og med en dundrende hovedpine. Det føltes som om, hun lige havde lagt sig, efter hendes egen og Saras fantastiske aften i byen - selv om hun havde sovet en tung og drømmeløs søvn på adskillige timer. Lyden gentog sig - det var dørtelefonen, men ikke bare deres egen. En eller anden idiot trykkede åbenbart på alle opgangens telefoner på en gang. Det skete jævnlige midt om natten, især i julefrokosttiden, men godt nok ikke særlig tit om formiddagen?

Hun kæmpede sig ud af sengen, Elliot var ikke hjemme eller også gad han bare ikke åbne døren. Der lød smækken med flere døre i opgangen, inden Maria nåede frem til sin egen dør med en morgenkåbe hurtigt kastet om skuldrene. Der var en snakken og et liv som Maria aldrig før havde hverken set eller hørt i den gamle opgang, som plejede at være stille som graven. Så blev lyset slukket og der kom et stearinlysskær helt nede fra bunden, ledsaget af et uskønt blandet børnekor:

Nu bæres lyset frem
stolt på din krone
rundt om i hus og hjem
sangen skal tone
nu på Lucia-dag
hilser vort vennelag
Santa Lucia, Santa Lucia

Der stod beboere fremme på de nederste reposer - folk, som Maria aldrig før havde set, selv om hun aldrig var i tvivl om, at hun blev betragtet gennem dørspioner, hver gang hun gik op eller ned ad trappen. Det måtte jo være en hel skide børnehave - og at dømmes efter blitzlyset og videokameraet fra en bestemt lejlighed, var det sikkert nogle bedsteforældre, der havde arrangeret denne lille overraskelse.

Optøget kom langsomt op ad trapperne, mens Maria blev stående. Hun koncentrerede sig om at stå helt stille, fordi hun havde den ledeste kvalme, som hun slog hen med, at det måtte være tømmermænd. Hun havde ikke helt styr på sin cyklus, men nægtede at tænke tanken til ende om, at det kunne være andet end tømmermænd.

Her ved vor ønskefest
sangen skal klinge
gaver til hver en gæst
glad vil du bringe

Nu var koret nået til anden sal og der opstod et øjeblikks magi, et kollektivt kuldegys i opgangen, hvor alle for en gangs skyld var forenede om det samme - og det var fredfyldt og uskyldigt. Selv om børnekoret hverken helt ramte de høje toner eller takten, så opdagede Maria, at hun stod og græd helt stille. Inde fra stuen kom Elliot også, hev sine trådløse hovedtelefoner af, stillede sig lige bag Maria og lagde armene om hende, mens han hviskede i hendes øre: "Do you want one of those things? A kid?"

Årh altså, hvorfor skulle han ramme hendes smeltepunkt, hver gang hun lige tænkte, at NU skulle de have en snak om alting? Han fik hende mat i knæene, blød om hjertet og hendes små spydige kritikpunkter smeltede eller kom til at lyde latterlige, inden de overhovedet fandt vej ud af munden. De kom ikke videre - og måske var det godt nok? Lige nu, lige der, var alting faktisk OK. Koret kom nu direkte forbi dem og sang:

skænk os af lykkens væld
lige til livets kvæld
Santa Lucia, Santa Lucia

Luciabruden var en køn pige på omkring 6 år. Hun stirrede Maria lige ind i øjnene, som om hun vidste noget, ingen andre vidste. Det gav Maria en kuldegysning mere, men derefter var øjeblikkets magi slut. Pludselig stod mavesyren op i halsen af hende og hun styrtede ud til toilettet og brækkede sig.

Elliot blev stående lidt endnu og kiggede opad efter koret. Han gik de syv trin op til trappen drejede og der var frit udsyn til den skøre gamle overbos lejlighed. Hun stod også på sit dørtrin, men med et udtryk af mere forvirring og nervøsitet end egentlig rørelse. Faktisk så hun måske hverken koret eller Elliot, for hun lignede mere en, der var blevet forstyrret midt i et vigtigt ærinde og nu havde glemt, hvad ærindet var.

Tilbage i deres egen lejlighed gik Elliot ud i køkkenet og lavede æg og bacon til Maria. Hvis der var én ting, han vidste fra sin barndom, så var det, hvordan man laver mad, der kurerer tømmere - det havde han så ofte set sin mor gøre. Maria kom ud fra badeværelset og havde fået lidt mere farve i kinderne, selv om mascaraen hang i kager langt under øjnene og håret var en rodet bunke.

Hun snusede ind og sagde: "Mm, morgenmad! Jeg er skide sulten - tror faktisk godt, jeg kan spise mere end det der på panden!" Pyha, tænkte Elliot, mad kan jeg finde ud af, men ikke alle de der følelsessnakke.

Maria satte sig til rette ved spisebordet og tjekkede sin mobiltelefon. Telefonen fik hende til at tænke på noget, hun hurtigt havde registreret i den gamle dames lejlighed i aftes - men ikke rigtigt havde haft tid til at dvæle ved. Der havde med sikkerhed ligget en Samsung Galaxy smart phone på kommoden lige inden for i entreen. Den samme telefon, som stod på den kassebon, hun havde fundet på gulvet i sin egen lejlighed.

13.12. B

Skrevet af [Louise](#)

Strunk og rank var den morgenlige erektion i de hvide jbs underbukser, som gemte sig under Mogens' pyjamas. Han drog et lettelsens suk og glædede sig over at den tidligere så loyale krop endelig havde besluttet sig for at samarbejde. Omend med en smule hjælp. Han strakte sig og lå med overkroppen lænet mod de to store kæmpe puder som udgjorde hovedgærdet på ægtesengen. Som en doven hankat der lige har drukket fløde kiggede han ned af sin krop og nød konturerne af det lille telt syd for navlen. Via sin gamle studiekammerat Per hjemme i Danmark var det lykkedes ham med kort varsel at skaffe sig de fornødne hjælpemidler. Mogens var en handlingens mand. Hvis man ville noget her i livet, var der kun en ting der duede: Aktion.

Det kan da godt være at man har en kone, der drømmer om unge, mørke musikere med krøllet hår, tænkte Mogens - men jeg plejer ikke at være sådan en, der hænger med mulen i lang tid. Han var egentlig så ganske godt tilpas med sit lille hjælpemiddel som jo var - efter hans vurdering - verdens hidtil mest geniale opfindelse. Han havde ikke anet, hvad det hed på spansk, eller hvordan han havde skullet finde frem til det i området, hvor de boede. Det var her Per hjemme i Danmark var kommet ind i billedet. Mogens havde selvfølgelig ikke sagt, at det var til ham selv, men at det var en gammel mand han havde lært at kende her i Spanien, der havde hårdt brug for det. Ja det var vel ligefrem næsten en redningsaktion han var ude i - en slags nødhjælp havde han grinende forklaret Per i telefonen. Per havde overhovedet ikke fattet mistanke. Det var Mogens ret sikker på.

Solen tittede ind af det store vindue i soveværelset, som var omgivet af svungne gardiner i gult stof med grønne oliven og olivengrene på. Det ville blive en smuk dag. De havde mange klare dage her i december, selvom der ikke var varmt. Det var bare så opløftende med det klare lys. Når solen skinnede var der ekstra lyst for havet takkede igen ved at give et endnu stærkere genskær. Ja det var ikke bare lyset, der var opløftende. Livet var igen værd at leve her på Costa del sol.

- Mogens søde, kommer du ikke snart op, hørte han Ingelise pludre ude fra badeværelset.
 - Vi skal altså snart have købt de sidste julegaver.
 - Mmmm , kommer snart, mumlede Mogens.
- Ingelise åbnede døren og stak hovedet ind til han.
- Jamen Mugge dog, vi skal jo smutte.
 - Ja men jeg skal vist lige ligge her og komme lidt til mig selv igen.

Om lidt ville han stå op. Så ville han tage et bad, bede sin kone om at barbere ham på ryggen, væksten der var blevet værre. Han hadede voks. Det føltes som om, det ydre hudlag blev revet af. Derefter ville han lave dem en stærk kop kaffe på hans elskede espressomaskine, som havde kostet ham det samme som en mindre brugt bil i Danmark. Han ville tage ud i byen, med sin kone i hånden og inden dagen var omme, ville han huske sig selv på, at han skulle have ringet til Per i Danmark. Han ville finde ud af, hvor det var, Per skaffede de gode sager fra. Og når det blev jul, og de alligevel skulle en smut hjem til Danmark, ville han skaffe nogle sager selv. Han måtte have et lager. Man kan jo ikke spille billard med et tov. Han syntes, at kunne huske at Per havde nævnt den by, hvor han fik det fra. Ja ved nærmere omtanke kunne han huske det. Heldigvis ikke lang tids kørsel fra Marias lejlighed. Det var Brabrand.

14.12.

Skrevet af Christine

Sneen væltede ned udenfor. Kirsten gik langsomt op af trappen, efter at have børstet det værste sne af sin frakke og det brune hovedtørklæde, inden hun gik ind i opgangen. Sikke et svineri sådan en omgang sne kunne medføre. Især når denne uges trappevaskere hed Elliot og Maria, for de havde selvfølgelig ikke vasket trapperne, det var vel hvad man kunne forvente af ungdommen nu til dags. "Pokkers også!" tænkte Kirsten, da hun gled i en vandpyt lige udenfor det unge pars dør. Hun rettede sin trætte krop op, og blikket gled hen over den triste seddel på døren, som stadig ikke var erstattet af et rigtigt navneskilt: Maria Ellekilde og Elliot Meyer. Ellekilde, der var noget ved det navn. Det irriterede hende, når der var noget hun ikke kunne huske. Havde hun alligevel taget mere skade af hjerneblødningen, den tanke plagede hende stadig ind imellem. Kirsten gik videre op af trappen, imens hun smagte på navnet "Ellekilde", hvad var det nu det mindede hende om?

Pludselig var hun tilbage i skolegården. Ove og Niels var i gang med at udføre den yderst ydmygende straf, da et par store drenge fra 3. mellem tog fat i kraven på Ove, trak ham væk og gav ham et ordentligt lag tæsk. Niels slap grebet på Kirsten og stak af. Han snublede over en sten på vejen, men slap væk. "Ka' du så lær' at man ik' pisser på en pige??" råbte Poul imens slagene haglede ned over Ove, der bad om nåde, og da også til sidst fik lov at løbe. Imens kom Pouls ven hen til Kirsten, hjalp hende op, og tørrede den gule væske af med sit tørklæde. Han spurgte, om hun var OK og Kirsten fik fremstammet et "ja" imens hun kiggede usikkert ned på sine sko. Hun havde tit set de to store drenge i skolegården. De gik i 3. mellem,

imens hun selv først lige var startet i 1. mellem og hun var sikker på, at de aldrig havde set hende før, selvom hun havde lagt mærke til deres James Dean agtige gang og James Dean frisurerne. Det var tydeligt for enhver, at Poul forsøgte at leve op til vennens popularitet, og det lykkedes også, næsten. Poul kunne godt leve med at være den 2. mest ombejlede fyr på skolen, når han nu gik sammen med skolens mest ombejlede fyr. Kirsten sukkede: Tænk at HAN havde ikke bare værdiget hende et blik, men ligefrem havde reddet hende fra Ove og Niels' ydmygelser og oven i købet havde SNAKKET TIL HENDE.

Kirsten fik travlt med at komme ind i lejligheden, satte poserne fra sig, gik ind i stuen stadig med støvlerne på og tændte for computeren. Imens den varmede op, tog hun overfrakken af og lagde først da mærke til, at hun var gået ind i stuen med støvlerne på. Da støvlerne var sat på plads i entreen oven på den pænt sammenfoldede avis og frakken hang på sin plads, satte hun sig ind til computeren, der nu var klar til at hun kunne logge på nettet. Hendes nysgerrighed var pirret, hun måtte undersøge, hvad der var så genkendeligt ved navnet Ellekilde. Hun startede med at google "Ellekilde". Her fik hun en masse forskellige resultater, så som Ellekilde heldagsskole og Ellekilde auktionshus. Hun klikkede på nogle forskellige links, men intet genkendeligt. Efterfølgende søgte hun på KRAK. Her fandt hun nogle forskellige navne, som heller ikke sagde hende noget. Hun rejste sig, gik ud i køkkenet og satte en kop kold kaffe i mikroovnen. Imens kaffen varmede, smurte hun en ostemad og tænkte over, hvordan hun kunne komme videre.

Tilbage ved computeren loggede Kirsten på facebook. Hun søgte på navnet Ellekilde, og først på resultatlisten stod Maria Ellekilde. Hun klikkede på Marias navn, og kom ind på den side hun kendte så godt. Kirsten klikkede på Marias venneliste med 879 venner. Kirsten søgte på Ellekilde iblandt Marias venner, og der dukkede 8 navne op. Kirsten skimmede listen. Ingen navne virkede bekendte, og dog... Var der ikke noget over Mogens Ellekilde? Hun klikkede på billedet og fik et sug i maven. Det var jo Mogens, Pouls ven. Kunne han være i familie med Maria? Var det mon ligefrem hendes far? Eller onkel? Mogens' facebook-profil var lukket. Det eneste man kunne se var et billede af ham. Billedet var af Mogens iført smoking, og med en smuk kvinde ved sin side. Hun var vel på Kirstens alder eller måske lidt yngre, men det var tydeligt at se, at kvinden gjorde en del mere ud af sit udseende end Kirsten gjorde. Den dyre pels og de prangende smykker sagde alt. Det måtte være gået ham godt, Mogens fra 3. mellem. En googlesøgning på Mogens Ellekilde viste, at han havde været en førende forretningsmand med indflydelse og magt. Kirsten blev hurtigt træt af at læse om hvor fantastisk det var gået forretningsmanden Mogens Ellekilde, så hun klikkede formålsløst igennem oversigten over søgeresultaterne og fandt ved et tilfælde et link til Facebook, der linkede til en beskedside på Facebook. Halsen snørede sammen. Kunne hun virkelig få adgang til Mogens' private beskeder på Facebook? Kirsten vidste så meget, at private beskeder på Facebook ikke var offentligt tilgængelige, der måtte være en fejl på Facebook. Hun tog en tår af den nu afkølede kaffe og klikkede på linket til Mogens' beskeder. Der kom en enkelt besked frem. Beskeden var fra en Per Hammer Frost hvor der stod: Mogens! Jeg har varerne til dig. Sender dem straks, så du kan "hjælpe din gamle ven" hø hø. Ring når de er fremme. Sig til hvis jeg skal skaffe mere, jeg har en adresse i Brabrand, som måske kunne interessere dig. Bedste hilsner Per. Beskeden stod som ulæst, så Mogens havde tydeligvis ikke læst den. Men det havde Kirsten. Gad vide hvad det var for nogle varer Per Hammer Frost mente og hvorfor - hvad var det for en adresse i Brabrand?

15.12.

Skrevet af Martinne

Maria løftede varekurven op på hylden, vendte sig og sendte et bistert blik mod damen, der stod bag hende

i køen. Hvorfor tror nogen, at de kommer hurtigere ud af butikken, hvis de står på nakken af andre? Maria så damen gengælde hendes blik ved at himle med øjnene. Maria vendte ryggen til hende og nærmest smed sine varer op på båndet.. Snesjappet havde gjort hendes nye ruskindstøvler gennemvåde, hendes næse løb og hendes hår hang trøstesløst om kinderne på hende..Lortedag. Elliot var ikke hjemme. For en gang skyld var han stået tidligt op - før Maria. Det var nærmest aldrig sket før. Hun havde vendt sig i sengen og opdaget, at han var væk. Dæmpet samtale fra stuen havde fået hende til at liste hen til døren og gennem sprækken havde hun set Elliot sidde med sin mobil i hånden og sin venstre hånd krummet omkring den. Som om han ville dæmpe lyden af sin tale. Hun havde stået musestille og syntes, hun havde hørt ord som "vi ses derude, psss psss.." mere hun ikke kunne tyde..."ja, nemlig, du henter mig ved rastepladsen...pss ss pss..lide uden for Bra.....pss." " Så mere mumlen og hvisken.. Elliot havde pludselig rejst sig og Maria var hurtigt sprunget hen i sengen igen lige i tide, for sekundet efter var Elliot i soveværelset. Han havde stille sat sig på sengekanten og hans hånd havde strøget Maria over kinden og nænsomt fjernet en lok hår fra hendes øje. Maria havde ladet som om hun lige vågnede. "Er du oppe allerede, hvad skal du?" spurgte hun. "Jeg har muligheden for et gig et sted, vi skal li'e tjekke lokalet ud og så'n. Rass henter mig, Okay" sagde han. Han havde rejst sig, taget sin jakke på og var gået mod døren. "Jeg..." han stoppede, som om han ville sige noget, men fortrød, hans blik flakkede. "Maria, det er en god job, tror vi kommer til at tjene loads of money - love you hon." Øjeblikket efter havde yderdøren smækket.

Hendes blik gled fra poser med strenge til ostehøvle og rækker med tyggegummi til en krog med graviditetsteste. Hun havde forsøgt at lade være at tænke over det. Hvad der foregik. Hvor han skulle hen. Et job sagde han. Måske var det i det mindste et tegn på samvittighed... over det med pengene... Maria mærkede en tåre presse sig på.. Hun ville gerne tro på ham, det ville hun virkelig, men når hun var alene, var det som om hendes tanker bare kørte afsted. Hendes forældre kom snart. De havde jo ikke ligefrem været et skidegodt forbillede, hvad angik stabile forhold. Men mærkeligt nok var de stadig sammen. For fanden, hun orkede bare ikke det der blik fra hendes mor, det der "du kan da heller ingen ting" blik.. med hovedet på skrå og antydningen til en let hovedrysten.. arrrgg... Og hendes mens der ikke var kommet endnu. Nej det var for meget det hele. En indskydelse fik hende til at tage en test fra krogen. Hurtigt ned på båndet, som om det var en helt normal gestus. En test og hvad så?! I det mindste kunne det da blive udelukket så. Hun kom til at smile. Kunne lige se sin mors reaktion. Hendes lille Maria, som kunne være kommet så langt i livet og nu var hun istedet blevet en af de unge mødre.

Hun kiggede sig over skulderen og lidt nede i køen så hun den skøre kugle, der boede ovenpå. Hendes små museøjne mødte Marias. Den gamle nisse trak hovedet til sig med et ryk og den hurtige bevægelse fik hende til at slå armen ind i et stativ med gavebånd. Ruller med skinnende bånd trillede nu om benene på hende. Ha! Som om Maria ikke havde set hende glo.. Maria vinkede til hende for sjovt.. Kirsten som hun vist hed, så sig forvirret omkring og prøvede åbenbart at lade som om, hun ikke havde noget med uheldet at gøre, det så ud til at kræve al hendes kunnen..Maria så, at hun febrilsk puttede tre pakker chips ned i sin kurv. Maria kunne ikke lade være at grine højt.. Gamle harpe.. Gad vide om ikke hun skulle bestille en besøgsven til hende, så kunne det være, hun gad passe sine egne sager.. Det måtte hun fortælle Elliot...når han kom hjem.. Hun savnede ham..

Elliot sad i bussen. Der lugtede af våde vanter og sure tæer. Optøet sne blandet med grus og jord lå i midtergangen.. Lyden fra hans øretelefoner fik buschaufførren til at sende ham et misbilligende blik i bakspejlet. Han trak huen længere ned om ørerne og kiggede ud af vinduet.. Han var der om lidt. Han skulle stå af ved rastepladsen og vente på Ole.. Han havde været heldig. En chance for at vende det hele. Ting var bare gledet den sidste tid. Lokaler med næsten ingen publikummer. Han kendte nogle bookere på

spillesteder, men det var som om det ikke spillede mere, bogstaveligt talt.. De andre i bandet gik mest op i, hvad der foregik bag scenen, efter koncerten. Piger og så flere piger. Rislå papir og ølkasser. Han fik selv mange tilbud, det gjorde han. Han syntes, at Maria hele tiden så bebrejdende på ham. Det var forståeligt nok.. Godt hun ikke vidste alt og hun var også optaget af studierne. Tit sad hun ligesom i sin egen verden og når han prøvede at få hendes opmærksomhed, så var det som om, hun ikke kunne lide ham mere, eller ikke på samme måde som før. Han havde faktisk kun lyst til hende, men det var svært at få sagt. Han savnede de forelskede blikke fra hende. Nu ville han gøre noget. Prøve at opføre sig som en mand. Snart kom hendes forældre. Han kunne ikke tage nogen af dem. Hendes Mors blik der gled over ham, så snart de andre ikke så det.. "you look good..in those tight pants of yours." Det havde hun fandme sagt, med sin læsende sukkesøde stemme og på gebrokkent engelsk. Det var engang Maria og han var på besøg hos dem. Hendes tænder havde været farvede af rødvin og guldarmbåndene havde klirret, da hun drillende rodede rundt i hans hår.. Elliot var blevet rød i hovedet af skam og havde hurtigt rejst sig og set efter Maria. Og hendes Far der bare sad der i lænestolen med et glas cognac og så på ham, som om han var afskum. Nej, Elliot var ikke foretningsmand, men bare musiker, det kunne man sgu da ikke leve af, mente han tydeligvis. Men denne her gang skulle de fandme se. Mogens Ellekilde var ikke den eneste der kunne lave foretninger. Det her skulle han nok få op og stå.. han smilede ved tanken.

Han havde lyst til at ringe til Maria -fortælle hende det hele og fortælle hende, at den skøre kælling, der boede ovenpå, var kommet hen til busstoppestedet, da han stod og ventede. Lige så snart hun havde set, at det var ham, i det stadig sparsomme morgenlys, var hun vendt på hælen og var nærmest løbet væk. Efter nogle meter var hun faldet lige så lang hun var, mens hun lå der og sprællede havde han haft frit udsyn til hendes tykke uldne strømpebukser, men hun havde hurtigt rejst sig igen.. Han havde spurgt, om hun var ok, men hun havde ikke svaret. Der hvor hun var faldet, så det ud som om nogen havde lavet en sneengel.. Hillarious... Hun skulle åbenbart ikke med bussen alligevel. Som om han var en voldsmand eller noget. Han kiggede på mobilens display, havde håbet der var en sms fra Maria.. han savnede hende.

16.12.

Skrevet af [Kong Mor](#)

Kirsten vågnede senere end hun plejede. Hun havde sovet uroligt, minder fra fortiden havde forstyrret hendes ellers drømmeløse søvn og hun følte sig slet ikke udhvilet.

Hun kom op med besvær, og kom langsomt i tøj. Da hun havde indtaget sin spartanske morgenmad, satte hun sig ved computeren for at planlægge dagens program. Hvert øjeblik faldt hun i staver og genkaldte sig det øjeblik da Mogens hjalp hende op. Hun rystede tanken af sig, der var vigtigere ting at tage sig til. Hun måtte finde ud af hvad det var for nogle varer. Havde det mon noget at gøre med Elliot?

Hun rejste sig og gik hen til vinduet. Det sneede stadig og fortovet var fuldstændigt ufremkommeligt. Kirsten rynkede misbilligende panden; det var igen den udelige vicevært de havde. Hun havde flere gange påpeget hans mangler overfor boligforeningen men de ignorerede på det groveste hendes henvendelser. Hun kunne godt se på det hele, at hun takket være den dovne vicevært, ikke kom ud i dag.

Hun gik med slæbende skridt ud og lavede sig en kop kaffe. Hun syntes det trak så underligt i det ene ben, så hun var glad da hun igen kunne sætte sig tilrette foran skærmen.

Kirsten havde endnu ikke gjort brug af det nem-id kort hun havde snuppet fra Elliots lomme. Lidt rastløs og

usikker loggede hun alligevel ind på hans netbank. Hun drak sin kaffe og virrede med hovedet, hun havde det underligt. Måske var det den manglende søvn? Eller var hun mon ved at blive syg.

Hun kunne pludselig høre en sagte lyd ude fra trappen. En kat? Tænkte hun. Hun rejste sig, denne gang med endnu mere besvær, og kom ud til entrédøren.

Hun åbnede og kiggede ud på trappen, men kunne ikke se nogen kat.

Hun vendte om og gik ind igen, men blev stående midt i stuen, usikker på hvad hun skulle. Hvad var det hun havde været i gang med da hun rejste sig?

Kirsten kunne pludselig heller ikke huske hvorfor hun havde rejst sig.

Hun blev pludselig svimmel og tænkte: "Jeg må ind og lægge mig". Hun nåede ind til sin seng, hvor hun meget ulig sine egne vaner lagde sig ovenpå det lysebrune sengetæppe og faldt i søvn, endda uden at tage skoene af.

Kirsten blev vækket af en let lyd. Som om hoveddøren blev lukket. Hun satte sig halvt op, havde der været nogen? Hun var forvirret. Var det far? Nej, hun så ned af sig selv, tøjjet var i orden og der var ikke noget som gjorde ondt.

Så gik det op for hende at han jo havde været død længe og kunne ikke gøre hende noget ondt mere. Så lød der et ordentligt drøn; en eller anden smækkede en dør i nedenunder.

Kirsten kom op at stå. Hun var ikke længere svimmel, men hun skulle bruge mange kræfter på at få tankerne på plads.

Sikke en uorden, tænk at sove sådan midt på dagen, og så oven på tæppet. Hun redte sengen igen, glattede sengetæppet minutiøst og fik med besvær alle kanterne stukket ind under madrassen. Hun rettede sig op og så sig om i det spartanske værelse. Tapetet var falmet. Smalle striber i beige og lysebrune farver. Hun kom til at tænke på sit barndomsværelse.

Med hvide vægge og smukke indrammede tegninger af engle. Engle som hendes mor holdt så meget af. De hang og kiggede bebrejdende på hende når hun prøvede at forsvinde ud af sin krop. Så havde smerten, angsten og hendes far ikke noget med hende at gøre. Hun kunne føre lange samtaler med englenerne, og de endte altid med at de med moderens stemme, fortalte hende at hun ikke var en sød pige. At hun gjorde sig til og at det var hendes egen skyld.

Da hun flyttede hjemmefra havde moderen spurgt om hun ikke skulle have de yndige tegninger med.

Kirsten havde fået kvalme og havde under opydelsen af al sin styrke, blot pænt takket nej.

Da forældrene var døde havde hun blot beholdt engletegningerne. Og selv brændt dem. At se dem blive konsumeret langsomt af ilden havde givet Kirsten en enorm tilfredsstillelse.

Faderen ville begraves, men Kirsten havde fået trumfet igennem at han skulle brændes. Moderen sad på plejehjemmet og da hun fik at vide hvad der var sket var det for sent.

Kirsten havde stået ved krematoriet og nydt at følge røgen med øjnene. Godt nok var han død derinde i kisten, men hun forestillede sig hvordan hans krop blev ædt af flammerne og forsvandt helt, reduceret til en bunke aske og det gav hende en indre ro.

Hun gik lidt tøvende ind i stuen. Det trak fra entréen og Kirsten gik derud og stivnede. Døren stod på vid gab. Var her mon nogen? Hendes første indskydelse var at smække døren hårdt i. Men hun tøvede, og lukkede døren stille.

Hun kunne pludselig huske at hun havde siddet på Elliots webbank da hun var blevet forstyrret af et eller andet. Kirsten gik tilbage til computeren, men da hun nærmede sig blev hun fuld af bange anelser. Der lå et stykke papir ovenpå tastaturet, hun tog det med rystende fingre og læste ordene:

”DET DU GØR ER STRAFBART!!!”

Kirstens hjerte hamrede og hun var lige ved at gå i panik. Samtidigt lød en brummende lyd. Hun så sig forvirret om, det var hendes Samsung Galaxy som lå på bordet ved siden af. Kirsten holdt vejret og nåede at tænke at den plejede da at ligge på konsollen ude i entréen.

Hun greb telefonen og fik med bange anelser beskeden frem. En MMS fra et ukendt nummer – et billede af hendes computer, af skærbilledet hun havde forladt før hun gik ind for at sove. Et skærbillede af Elliots webbank. Et bevis.

Kirsten var rystet, kontrollen var ikke i hendes hænder mere, nogen vidste at hun kunne komme på Elliots webbank. Hun tastede febrilsk Elliots kode, men som ventet var det for sent, den var ændret. Hun lukkede facebook op, og kunne også her konstatere at hun ikke havde adgang mere, samt at både Marias og Elliots profiler var blevet lukkede for ikke venner.

Hun måtte væk. Hvis hun kunne bevise at hun ikke selv havde været i lejligheden på MMS'ens tidspunkt, kunne hun helt nægte at det var hende. Hun måtte også skaffe sig af med telefonen. Hun måtte lade som om hun havde været ude, og havde glemt sine nøgler derhjemme. Idéen lød plausibel så hun rejste sig op, gik hurtigt ud i entréen, og fik frakke og tørklæde på.

Hun lod nøglerne ligge midt på konsolbordet i entréen, stak telefonen i frakkelommen, smækkede døren og skyndte sig ned ad trapperne og ud i snevejret, hvor hun halvt løb, halvt gled ned mod busstoppestedet.

På vej ind til byen slappede Kirsten af, og satte sig bedre tilrette i sædet. Hendes plan ville fungere, det var hun helt sikker på.

Lige indtil telefonen i hendes lomme gav sig til at brumme igen.

17.12.

Skrevet af Carina fra [Provinsbloggerier](#)

Da Maria kom tilbage fra sin tur i byen var hun fristet af graviditetstesten. Skulle hun tage den? Bare for sjov. Hun satte varerne på plads i køkkenet og pakkede endnu et par kasser ud. Hvis de skulle bo her med en baby, måtte hun hellere komme i gang med at rydde op og hendes forældre var også på vej.

Hun havde mærket noget forandret ved Elliot, som om han havde gang i noget. Hun kunne ikke gennemskue om det var noget godt eller noget skidt? Hun savnede dengang de nærmest bare var ét

menneske, hvor den ene altid vidste hvad den anden tænkte og hvor de aldrig var i tvivl om hvor de havde hinanden. Hun savnede ham – meget!

Egentlig vidste hun godt at de ikke var klar til et barn sammen, ikke endnu. Hun ville have mere af ham, alene. Hun var ikke parat til at dele ham endnu, men hun følte også pludselig en sikkerhed for at deres kærlighed ville være stærk nok til at dele. De havde bare brug for at finde hinanden igen. Hun tissede på pinden, ventede de 5 minutter man skal, 1 streg. Kun 1 streg. Hun var lettet. Hun havde leget med tanken og det havde været en dejlig tanke. Tanken havde givet hende klarhed for hvad hendes egentlig ønske var. At finde Elliot igen, at finde Maria og Elliot igen.

Hun vidste også med sig selv hvad hun gerne ville. Hun ville have et hjem hun kunne elske at være i. Et smukt hjem med plads til smuk kærlighed og smuk musik. Et hjem bygget op om klaveret. Et hjem der skulle vise hvem der boede der. Ikke med dyre ting, men med deres ting. Med en skøn blanding af gamle møbler, ølbrikker fra Elliots sidste værtshusbesøg, et stearinlys i halsen på den flaske rødvin hun ville dele med ham i aften, som starten på deres nye liv. Et hjem som hun glædede sig til at vise til sine forældre, ikke fordi de nødvendigvis ville sætte pris på indretningen, men fordi det var hendes – hende og Elliots.

Roen faldt over Maria. Og selv om den gamle dame ovenpå var meget uhyggelig og havde snaget i deres ting, koder osv, så var hun trods alt bare en gammel dame. Og egentlig var det svært at blive bange for hende. Faktisk synes Maria at Kirsten var lidt til grin. Maria havde frydet sig da hun sendte billedet fra Kirstens lejlighed til Kirsten. Nu kunne hun få lov at smage sin egen medicin. Maria tænkte at billedet var nok til at stoppe den gamle dame. Nu stod de lige, og kunne forhåbentlig starte forfra med et nogenlunde fornuftigt naboskab.

Maria sendte endnu en sms afsted, denne gang til Elliot: "Jeg savner dig, kom hjem. Jeg har rødvin og kærlighed. KH M"

18.12.

Skrevet af Line fra [Lines Linier](#)

Det gav et sæt i Kirsten og hun rakte ned efter den brummende telefon i lommen. Hun fik med lidt besvær åbnet beskeden, der tydeligvis ikke var til hende "Jeg savner dig, kom hjem. Jeg har rødvin og kærlighed. KH M". M?

Hun kunne se på nummeret, at afsenderen åbenbart var den samme, som tidligere havde sendt den væmmelige MMS til hende med billedet af computeren ombord i Elliots netbank. Billedet, der et øjeblik havde bragt Kirsten helt ud af kontrol. M – kunne det være Maria? Ja, hvem skulle det ellers være, der havde listet rundt og taget billeder i hendes lejlighed som en tyv om natten mens hun selv lå forsvarsløs og sov? Nå ja, den slags kunne hun jo selv finde på, men alligevel. Det skulle Maria ikke slippe godt fra, hvis det da var hende. Men det måtte vente. Nu skulle hun først lige...

Kirsten trak vejret dybt og kiggede rundt på de andre passagerer i bussen. På den unge mor med det utålmodige barn. Sikke beskidt det barn var om munden; var de unge da helt ligeglade med alt i dag. Og på de to piger længere fremme med deres små korte jakker og lette kanvasstøvletter sølet ind i snesjap. Og med huller i bukserne. Og næsen. Lige som Maria. Kirsten forstod ikke, hvad der fik de unge piger nu om stunder til at klæde sig i den slags. Hvad skulle det til for? De talte også så grimt og simpelt. Og højt. De skulle bare vide, hvad sådan én som hende kunne bruge den slags oplysninger til, som de letsindigt slyngede ud her midt i bussen. Kirsten lod nysgerrigt øjnene glide videre langs passagerækkerne. Hun stoppede op ved den mørkhårede unge mand helt fremme på det forreste sæde. Det lignede grangiveligt...

Jo, minsandten om det ikke var underboen, Elliot, der sad der. Hun var ikke bare heldig. Hun var virkelig heldig. Mon han havde set hende? Det troede Kirsten ikke, at han havde. Nu hun tænkte efter, havde hun måske endda set ham ved busstoppestedet lige før, da hun var gledet på det glatte fortov. Havde han vinket til hende? Hun havde været så forvirret og helt ude af kontrol efter at have modtaget den afslørende MMS, at det ikke stod helt klart. Bare han ikke havde set hende gå ind i bussen.

Kirsten trak sig lidt ind i frakken og skubbede sig ned i sædet. Hun kiggede indgående og længe på ham, men han vendte sig ikke om. Han havde travlt med at rode efter noget i sin taske. Kirsten vidste godt, at det var riskabelt, men fristelsen var simpelthen for stor. Hun blev nødt til at prøve på at finde ud af, hvor han mon var på vej hen.

Da de nåede til Park Allé ved Rådhuset rejste han sig og sprang hurtigt ud af bussens fordør. Kirsten listede forsigtigt ud af midterdøren og håbede på, at hun kunne gemme sig i menneskemylderet. Det lykkedes vist. Elliot lagde tilsyneladende ikke mærke til noget, for han var allerede målrettet på vej hen bus nr. 12, hvor han sprang ind og satte sig ned. Kirsten vidste desværre ikke, hvor bus nr. 12 kørte hen – det var så forvirrende med de nye busruter, der kun lige var trådt i kraft i august. Det havde der også været meget debat om i lokalnyhederne. Men hun listede efter Elliot og smøg sig ned på ét af de bagerste sæder. Heldigvis godt gemt i den fyldte bus med julehandlende. Kort efter satte bussen i gang og kørte dem afsted gennem trafikmylderet i Århus midtby.

Der gik dog ikke lang tid, før Kirsten fik en idé om, hvor bussen måske var på vej hen. Og ganske rigtigt, kort efter svingede bussen ud af Silkeborgvej med retning mod Brabrand.

Ved Engdalsvej begyndte Elliot at lyne jakken til og rejste sig med retning mod døren. Et kort øjeblik følte Kirsten, at han kiggede direkte hen mod hende og hun mærkede straks fornemmelsen af måske at være afsløret. At miste kontrollen. Den værste følelse af alle. Kirsten dukkede sig ned bag sædet. Hvad havde hun da også tænkt på? Det var alt for hastigt besluttet af hende at følge efter ham. Alt for risikabelt. Og hun kunne jo alligevel ikke stå af sammen med ham. Det ville han jo opdage. Heldigvis virkede det slet ikke som om, at Elliot havde set hende, for han kiggede ikke længere hen mod hende, men gik i stedet ud af bussen i samme øjeblik den standsede og dørene åbnedes. Kirsten lod ham lettet forsvinde ud af døren og afsted. Hun måtte vente med at stå af til næste stoppested og så bare håbe, at hun kunne finde ud af, hvor Elliot var gået hen. Det ærgede hende at skulle miste ham af syne. Men heldigvis kørte bussen ikke længe, før den gjorde holdt igen og hun kunne smutte ud. Hun vendte sig om og kun få hundrede meter længere nede af vejen, så hun konturen af Elliot, der lige nøjagtigt drejede ned af en af de små stikveje mod Brabrandstien. Kirsten ilede efter ham, selv om det trak så pokkers i det ene ben, når hun gik. Det var simpelthen for godt til at være sandt, hvis han virkelig var på vej derhen, hvor hun troede. Hun bed smerten i sig. I det øjeblik hun drejede ned af samme stikvej som Elliot, genkendte hun huset, som hun nogle dage tidligere havde set på Google Maps. Det høje hegn rundt om, porten ved siden af skiltet med "Hunden bider" og logoet, der ikke var til at tage fejl af.

Kirsten sank en ekstra gang, da hun i ly af en stor tuja så en særdeles bredskuldret fyr lukke Elliot ind i huset. Hun havde hele tiden haft på fornemmelsen, at der var noget skummelt ved Elliot, huset og de 85.000, der pludselig var dukket op på hans konto. Noget, der slet ikke var, som det skulle være. Nu vidste hun det med sikkerhed og nåede til sit held af få foreviget Elliot og den bredskuldrede fyr med det udmærkede kamera i sin Samsung Galaxy.

19.12.

Skrevet af Lene T

Maria kiggede på uret. "Hvor pokker bliver Elliot af," tænkte hun irriteret. Han vidste jo, at hendes forældre var lige på trapperne. Deres fly var ifølge Billund Lufthavns hjemmeside landet, så de var sikkert allerede tæt på Århus i den lejede bil fra AVIS. Hvis Maria kendte sin mor ret, havde hun overtalt faderen til at leje en stor Audi frem for en mere miljøvenlig og rigelig stor bil til de to. Ingelise kunne godt lide at vise, at de ikke manglede penge, og Mogens gad efter mange års ægteskab ikke diskutere den slags. Han havde lært at vælge sin kamp. "Gad vide, om jeg også lærer det en dag", tænkte Maria med tanke på, hvor mange gange hun og Elliot havde skændtes, siden de flyttede ind i lejligheden.

Måske var hun også bare lidt ekstra irriteret i dag, netop fordi forældrene skulle komme. Det var første gang, de skulle se lejligheden, og selv om Maria havde bedt Elliot igen og igen om at få sat lamper op og pakket de sidste kasser ud, var det stadig ikke blevet gjort. Der var endnu ikke kommet lys over spisebordet, og med årets korteste dag lige om hjørnet ville det være bælgravende mørkt i stuen, når Ingelise og Mogens ankom. "Satans", nåede hun at tænke, men tog så en dyb indånding og begyndte at sætte lys i de mange stager, der stod placeret rundt om i stuen. Om ikke andet kunne hun skabe hyggelig stemning med levende lys.

Hun havde bagt en kage – okay, det var sådan en hurtig AMO chokoladekage – men det ændrede ikke på det faktum, at der bredte sig en liflig duft fra køkkenet. Hun havde også købt den lidt dyrere fairtrade kaffe til stempelkanden og nogle søde juleservietter med små nisser på, samt en klassisk rød julestjerne i en hvid potte. Det sidste køb havde Maria hurtigt fortrudt. Det var måske lige at gå overboard med mormor-julen. Pyt, hun kunne jo altid stille den uden for overboens dør i morgen. Måske ville det få den gamle kone til at bløde lidt op og komme i julestemning. Hun havde godt nok stukket sin nysgerrige snude i deres sager, men hun havde jo ikke stjålet noget fra dem. Elliot havde lovet at få balanceret kontoen igen – hvordan var hun ikke helt klar over, men det var vel også ligemeget. Bare der ikke var minus.

Det ringede på døren i samme øjeblik som Maria tændte det sidste lys. Da hun åbnede døren stod hendes mor udenfor – solbrun og med et stort smil, der afslørede, at hun fik lysnet tænder med jævne mellemrum. "SKAAAAAT!" sagde hun og kyssede Maria på begge kinder, sådan som hun havde lært at gøre i de år, hvor de tilbragte de fleste ferier ved den franske riviera, før de valgte at investere i huset i Sydspanien. "Hvor er det skønt at se dig, men hvor ser du dog bleg ud. Er du syg? Det ville være sååååå godt for dig at tilbringe nogle uger sydpå sammen med os i stedet for i det her kolde, våde land"... Ingelise fortsatte med at fortælle, hvor dejligt lunt det havde været de seneste uger, mens Maria fik mumlet et lavt "Det er også godt at se dig, mor". Hun kunne allerede mærke en snigende hovedpine. Så gik det op for hende, at der var noget, der manglede... "Hvor er far henne?" spurgte hun. "Han skulle lige hente noget hos en 'gammel ven'", sagde Ingelise og lavede citationstegn i luften. Hun fniste som en lille pige: "Jeg tror, det er min julegave.."

.....

"SHIT!" sagde Elliot højt, mens han i hurtigt tempo gik ned af vejen i Brabrand. Han turde næsten ikke tænke på, hvor sur Maria ville være, når han kom hjem. Og så lige i dag, hvor hendes forældre skulle komme. De kunne i forvejen ikke lide ham, og det ville da så absolut ikke hjælpe, at han ikke var hjemme til at give dem en overstrømmende kærlig modtagelse. Han trak på smilebåndet ved tanken om at sidde dér i stuen mellem de uudpakkede flyttekasser og udveksle ligegyldigheder med Mogens og Ingelise. "What a Kodak moment..."

Det hele havde taget længere tid end planlagt, og han havde ikke kunnet ringe til Maria for at sige, at han

blev forsinket uden også at skulle forklare, hvor han var, og hvad han lavede. Hun havde været så mistænksom den seneste tid – og med god grund. Han havde virkelig messed up deres økonomi, men havde lovet hende, at der ville komme styr på det.

Ole havde som aftalt hentet ham, og da de kørte afsted, kunne han have svoret, at han så den gamle dame fra lejligheden ovenpå kigge frem bag hegnet. Hun havde vist alligevel også været med i bussen. Men hun var da ikke stået af, der hvor han stod af bussen. Måske var han bare begyndt at se syner...

Han trak jakken op til ørene. Det var ved at blive mørkt, og der var slud i luften. Han satte farten op og glædede sig til at sidde ned i bussen. En stor beige Audi A8 kørte forbi ham på vejen. "One day, I'll be able to afford a car like that", tænkte Elliot. Lidt længere henne holdt bilen ind til siden, og en mand steg ud. Han virkede bekendt, og da lyset fra gadelygten faldt på mandens ansigt, stoppede Elliot op med et sæt. "What the f...!" Manden var Mogens, Marias far.

20.12.

Skrevet af Mai

Kirsten var på en gang frydefuldt pirret over, at hendes spionage havde båret frugt og gnavende irriteret over, at hun stadig ikke vidste HVAD det var for en lyssky forretning, Elliot havde gang i. Der var ingen tvivl om, at den var lyssky og der var heller ingen tvivl om, at det var rockerborgen ved Brabrandssøen, der lå bag det høje plankeværk - men Kirstens viden om, hvad disse vederstyggelige mennesker egentlig foretog sig, udover at køre på larmende motorcykler, var desværre stærkt begrænset. Det var i sandhed ikke noget, hun nogensinde havde haft lyst til at sætte sig ind i.

Kort efter sin første opdagelse og mens Kirsten endnu havde hjertebanken af den, var en beige Audi 8 gledet ind til siden få meter foran hende - og ud var steget en nydelig høj mand, som - Kirsten kunne næsten ikke tro det - var identisk med den Mogens Ellekilde, hun for ganske kort tid siden havde googlet sig frem til. Kirstens hjerte sprang næsten et par slag over ved denne opdagelse, men hun nåede at springe ind i et busstoppested og plagiere at være meget optaget af afgangstidspunktet for linie 12 ind mod byen. I læskurets glas spejlede den mørke skikkelse af Mogens Ellekilde sig tydeligt - indtil han drejede fra ad den samme stikvej ned mod Brabrandstien, som hans svigersøn (eller muligvis svigersøn, tænkte Kirsten, for Mogens kunne jo også være et slægtsled længere ude end Marias far) var forsvundet ned ad ganske kort forinden.

Det var næsten for meget for Kirsten nu - hun kunne ikke rumme en eneste stump mere information i sit hoved og længtes pludselig hjem til lejlighedens forudsigelighed og daglige rutiner. Til det, der lige nu føltes som en fjern fortid, hvor ret var ret og vrang var vrang - og ikke alle disse ukontrollerbare gråtoner mellem godt og ondt. Rockere var onde, Elliot var ond, men Mogens Ellekilde var hendes barndoms helt, hendes hemmeligste drømmes ridder på den hvide hest, som kom og tog hende med til en anden verden, hvor der kun var godhed. Kirsten kunne simpelt hen ikke lide at få sit drømmebillede af ham tilsmudset.

På vej hjem i bussen gik det op for Kirsten, at hun havde endnu et problem - hendes geniale plan om at skaffe sig et alibi for at have været på Elliots konto og have glemt sine nøgler hjemme var en frygtelig fejltagelse, for nok kunne hun lukke sin egen dør op med et kreditkort, men gadedøren var tung og hård og kunne kun låses op ved at ringe på en af de andre lejligheders dørtelefon. Noget alibi havde hun jo sådan

set heller ikke, eftersom hun havde haft mere travlt med at lure på andre end selv at blive set. Hun var for forkommen af kulde og mentalt overarbejde til at bryde sig om den sidste kendsgerning - hun måtte bare se at komme hjem og ringe på hos Fru Møller på stueetagen og stikke hende en seddel med en forklaring om den glemte nøgle. Alt var besværliggjort, efter hun ikke havde talens brug, for eksempel var det yderst vanskeligt at skaffe sig en låsesmed uden at gøre brug af et eneste ord.

Kirsten dirrede og klappede af kulde, da hun på usikre ben stolprede hen ad det glatte fortov på sin gade. De sidste fire meter hen til gadedøren, så ville hun være der og måtte bare bede til, at Fru Møller var hjemme og ville undlade at sætte en masse hjælpeforanstaltninger i værk - konen kunne sagtens finde på at indberette Kirsten til kommunen og bede om hjemmepleje til hende.

Det blev ikke nødvendigt at ringe på Fru Møllers dør. I det hun nåede frem, gled den beige farvede Audi ind på parkeringspladsen lige foran døren og ud steg - oh giv mig styrke, nåede Kirsten at tænke - Mogens Ellekilde. Han kiggede direkte på hende, krusede øjenbrynene et øjeblik som i undren over noget længst glemmt, der var dukket op til overfladen. Kirsten, som ikke lige fremstod i sin bedste forfatning, kold og forhutlet som hun følte sig, lod sig ikke mærke med sin genkendelse, men havde åndsnærværelse nok til at stille sig lige bag ham på trappen, så hun kunne smutte med ind. Hun så ham tydeligt trykke på knappen ud for M. Ellekilde og E. Meyer. Oh så nær og dog så langt væk. Han drejede kroppen let irriteret mod hendes unaturlige opstilling så tæt på ham, men så fik det belevne i ham overtaget: "De skal måske også ind her?" Kirsten nikkede, blinkede og sank en masse gange. Hun var i tvivl om det var sne, der smeltede på øjenlågene eller små blanke tårer, der vristede sig løs.

Der fulgte en akavet opstigning til 3. sal. Kirsten var vant til trapperne og kunne sagtens holde trit, faktisk skulle hun passe på ikke at overhale Mogens, som prustede og pustede allerede ved 1. sals reposen. Det ville både virke upassende og fratage hende nydelsen af synet af ham - og ikke mindst var der et spinkelt håb om, at han ville komme i tanker om, hvem hun var, inden de nåede til 3. sal.

Skrevet af Kristine fra [Kristines Dilemma](#)

På vej op ad trapperne sammen med Mogens Ellekilde ser Kirsten på hans tøj, noget skal den grufulde stilhed jo gå med. Hans sko er meget lig hans profession tænker Kirsten, sådan nogle sko forretningsmænd går rundt med. Blanke, sorte, og runde i det. Men hvad er det, der på den ene snude? To dråber, lidt tykke, og størknede. Kirsten får helt hjertebanken og kan næsten mærke gåsehud på hele kroppen. Har Mogens Ellekilde hendes helt dræbt Elliot? Godt nok var hendes underboere ikke hendes type mennesker, men alligevel, at dræbe mennesker fordi man ikke kan li dem, der går grænsen alligevel. Kirsten synker sit mundvand og får også problemer med at holde styr på sine tårer. Selv Mogens kan man ikke regne med. Ingen mennesker kan man regne med. Vreden og skuffelsen i Kirsten får hende til at gå hurtigere. Hun får pludselig ondt i brystet, og i det hun tager sig til brystet med den ene hånd mister hun fodfæstet, og falder langsomt forbi Mogens, og når at tænke "Grib mig, Mogens" før hun er ude af hans rækkevide og lander hårdt der på reposen op til 2 sal. Det gør ondt i brystet, og nu gør det også ondt i kroppen fordi den har fået noget af et slag, især hovedet fordi det blev knaldet godt ind i væggen, hvilken forklarer den store rungen der er i hovedet. Pludselig står en oppe foran døren ind til Maria og Elliots dør. Det er Maria som kommer ned for at hjælpe Mogens med at få Kirsten på højkant igen. De spørger hende om hun er ok, om hun skal

have en ambulance tilkaldt. Kirsten ved ikke hvad hun skal gøre hun kan ikke snakke, men hun tager sig til brystet igen, og det er åbenbart nok til at Mogens tager sin telefon frem og ringer efter en ambulance. Kirsten sidder og sunder sig. Imens hun sidder der i gulvhøjde er hun tæt på Mogens sko. Hun skal lige til at tage hånden frem mod de to pletter, for at mærke konsistensen da hun hører en komme op af trappen. De ser alle sammen ned mod Elliot som kommer op ad trappen. Kirsten tænker at hvis Elliot og Mogens har mødt hinanden i Brabrand så skjuler de det meget godt. I forvirringen da Elliot kom op af trapperne kom Kirsten rent faktisk til at ramme de to pletter på Mogens sko, og sidder nu og prøver på at mærke om konsistensen er som blod, eller om det mon er noget helt andet. Maria ser på hende, på hendes fingre og spørger om hun bløder. Da hun siger ordet bløder, fornemmer Kirsten at Mogens opfører sig underligt. Kirstens hjerte banker på højtryk, og det gør ondt. Hun prøver på at trække vejret stille og roligt, selv om det er direkte ydmygende at skulle sidde der foran andre, og være sårbar og ude af stand til at gøre noget selv. Det er takken for at blive gammel. At man stadigvæk ikke har noget at skulle sagt i forhold til hvad der bliver gjort mod en. Kirsten ryster på hovedet til Marias spørgsmål, og tænker at hun måske bare skal lade fingrene være. Men spørgsmålet i Kirsten er hvis det hun har på fingrene er blod, hvor kommer det så fra, når det nu ikke er Elliot der er død?

21.12.

Skrevet af Lene K

Elliot trådte ubevidst et par skridt baglæns, da han kom ind i opgangen og så forsamlingen af mennesker. Hans første refleks, sikkert frembragt af dårlig samvittighed, var at tage benene på nakken og komme væk derfra. Men det gik jo ikke. Svigerforældrene var kommet, og han skulle forestille at have været ude i et ærinde og blevet lidt forsinket. Han havde forestillet sig, at det opfundne ærinde var julegaveindkøb til deres kære datter. Et indkøb så småt, at det kunne være i inderlommen på hans jakke. Han så sin svigerfar stå bøjet over en ældre dame, som han genkendte som deres halvtossede overbo. Hendes tøj og hår sad i en uklædelig uorden, som han ikke havde set hos hende før, og hendes stilling halvt siddende, halvt liggende på gulvet, mindede om et barns. Elliot sprang op ad trappen og lagde armen om Maria, der stod foran døren ind til deres lejlighed. "Hvad sker der?" hviskede han. "Aner det ikke. Hun faldt vist ned ad trappen." Mogens kastede et blik i deres retning, og Elliot forsøgte at aflæse hans blik. Havde Mogens set ham ude i Brabrand? Det var gået så stærkt, og der havde været lidt tumult, så han var ikke sikker. Han havde forsøgt at spole filmen tilbage for sit indre blik, da han sad i taxaen på vej hjem. Elliot havde mødtes med Ole Olsen, som var Sharks officielle dæknavn, for at afslutte en deal. Ingen vidste, hvad Shark, eller Ole Olsen, hed i virkeligheden, men han var en af de store indenfor rockermiljøet i Aarhus, og han var ikke kendt for noget godt. Elliot havde mødt ham til en af deres koncerter, hvor Shark havde været inviteret med backstage af bassisten. Det havde været en af de aftener, hvor de havde leveret en forrygende koncert, men ugen før var blevet brændt af af ejeren af et spillested, der var gået konkurs. De var derfor i et noget blandet humør, og der var røget væsentlig flere bajere indenbords, end der plejede. Bassisten, der var gået fra øl over hash til de hårde stoffer, havde ringet efter Shark og hans godteposer. I sin fuldskab og med den uholdbare økonomiske situation, havde Elliot lavet en deal med ham. Han skulle tage nogle varer med fra England, og Shark ville betale ham 85.000 i forskud, og 85.000 efter levering. Elliot havde tænkt på Maria, på den nye lejlighed og huslejen til sine svigerforældre, som han godt var klar over, at han var i bad standing hos, havde krydset fingre og tæer og gjort det. På sin sidste tur til Manchester havde han hentet en pakke på den opgivne adresse, havde puttet

det hele i kufferten og fingerrystende taget turen tilbage til Billund. Tolderne havde intet opdaget. Han vidste ikke, hvad der var i pakken, han havde ikke spurgt, og han ville ikke vide det. Han havde mareridt om natten, der handlede om skolebørn, som han tvang til at tage baner med kokain, som han holdt op under næsen på dem, og at han holdt dem og sprøjtede heroin ind i deres dunkende blodårer med en kæmpestor kanyle. Han overvejede et splitsekund at smide det hele i toilettet, men tænkte så på konsekvenserne, og var ikke sikker på, at han ville overleve sådan en handling. Han var nødt til at gennemføre det, han var startet på, og gøre det så diskret, at ingen, mindst af alle Maria, nogensinde ville få noget at vide. Men i dag, da han var ude hos Shark for at aflevere pakken, var det millimeter fra at gå galt. Han og Shark stod inde i det forfaldne og mugbefængte køkken, og Elliot kunne se Per, som han vist hed, rode med sin Harley ude foran huset, da Pers mobil ringede, og han efter en kort samtale gik hen og åbnede porten. Og Elliot kunne ikke holde et udbrud tilbage, da han så sin svigerfar komme ind. Mogens virkede lidt forlegen, selvom han grinede og dunkede Per jovialt på ryggen. "What the fuck!" Elliots udbrud fik schæferen Kato til at springe op fra sin kurv ved siden af køkkenbordet, og idet Elliot forskrækket trådte et skridt bagud, væltede han med den ene arm alle de tomme flasker, der stod på bordet. Hunden gøede som en besat, og fór ud ad den åbne dør, og inden nogen kunne nå at stoppe den, var den sprunget på den fremmede mand med den dyre frakke, som stod i indkørslen. Mogens havde instinktivt forsøgt at afværge angrebet med sin ene hånd, og dyret havde øjnet chancen og bidt til.

Og nu stod de så her i opgangen. Elliot kunne se, at der var løbet blod fra Mogens' hånd. Han havde bundet sit stribede og sikkert dyre halstørklæde omkring håndleddet, men der var blod ned langs lillefingeren. Kirsten så forvirret og bange op på Mogens, der forsøgte at få hende op og stå, og der var stille et øjeblik, mens alle håbede, at det ville lykkes, så de kunne få hende lempet ind i sin lejlighed og få det overstået. Og i det øjeblik stilled, da han netop havde fået hende op at stå, og hun støttede sig tungt til ham, hørte alle den tilskadekomne sige med bønfyldende stemme: "Redder du mig igen nu, Mogens? Ligesom du gjorde dengang?" Og de så Mogens spørgende løfte øjenbrynene og ryste på hovedet, indtil genkendelsen pludselig fik ham til at spærre øjnene op, og idet han et øjeblik mistede balancen, tog han et par skridt baglæns, hvilket fik Kirsten til at hage sig fast i hans frakke, og ud af frakkens lomme faldt en stor gennemsigtig plasticpose fyldt med hvide piller.

22.12.

Skrevet af Kaal

Det summede og snurrede i Kirsten hoved. Hun brød sig absolut ikke om at være i centrum, og nu var hun BÅDE i centrum, fordi hun var skvattet op ad trappen OG fordi hun havde talt til Mogens. Hun havde genvundet talens brug! Hun kunne ikke genkende sin egen stemme. Hun dumpede ned på et trappetrin – hun ramte med hoften først og det gjorde ondt - og næsten i samme nu, dumpede en plasticpose med hvide piller ned ved siden af hende. Der blev helt stille i opgangen. Blikkene gled i raskt tempo fra Kirsten til Mogens, til posen med pillerne og rundt blandt de tilstedeværende. Ingen sagde noget.

Kirsten rømmede sig, forsøgte at komme på benene igen ved at gribe om gelænderet. Gelænderet var glat, og hun mærkede kræfterne svinde. Mogens stak en hånd ind under hendes armhule og hjalp hende op. Selv i denne stund skinnede det igennem, hvilken gentleman han var. Kirsten blev rørt og mærkede tårerne strømme op i øjnene. Hun glattede sin frakke og konstaterede, at hendes vinterhue var væk. Uden at se op, gjorde hun sig fri af Mogens' greb, vendte sig om og gik roligt op ad trappen. Et øjeblik svimlede det for hende, da det gik op for hende, at hun ikke havde nøglerne til lejligheden. Hun stak hånden i

frakkelommen. Der lå de jo – så måtte de jo have ligget der hele tiden. Hun tog et fast greb om dem, koncentrerede sig voldsomt for at ramme nøglehullet, gav døren det lidt hårde skub, den skulle have for at åbne. Da døren lukkede bag hende, drog hun et lettelsens suk. Sikke en dag.

Hun stod et øjeblik med ryggen mod døren, mens hun lod blikket glide hen over den gamle avis, hvor hun stillede sine støvler efter de få ture hun havde uden for lejligheden. Hen til det lille bord, hvor julens reklamer lå i en bunke - hun burde sortere dem - og hen til døren ud til køkkenet. "Mogens, Mogens", sagde hun forsigtigt. En lille trækning gled over hendes ansigt. Smilet var større inde bag hendes slappe ansigtsmuskulatur end udenpå. Mens hun stillede støvlerne på den gamle avis og hængte frakken på bøjle, sagde hun "Kaffe, kaffe". Med en længe hengemt munter følelse i kroppen, en hofte der værkede som bare pokker efter faldet og en overvældende træthed, bevægede hun sig ud i køkkenet. Da hun fik øje på katten, sagde hun med en lidt højere stemme "Goddag". Hun satte kaffe over, fandt fem Karen Volf småkager i posen – i dag måtte hun godt få fem. Hun satte sig til rette i den gode stol med kaffe, småkager og den sidste uges reklamehøst. Hun kunne slet ikke forholde sig til dagens begivenheder og havde brug for en pause fra tankerne. Det vidste hun at kaffe og reklamerne ville give hende.

Efter den første tår kaffe blev hun overvældet af tristhed. Hvorfor overhovedet læse reklamer – hun skulle jo ikke give nogen gaver. Hun hadede julen. Ensomheden, som hun kunne holde fra døren til hverdag – især efter hun havde fået den mission, at beboerne i lejligheden nedenunder skulle udskiftes, indtil de levede op til de mest simple standarder for godt naboskab – overvældede hende. Tårerne fik frit løb. Kirsten troede ellers ikke på, at tårer kunne løse noget som helst. Katten kom hen og gned sig op ad hendes ben, spandt og var temmelig vedholdende i sine kærtegn, indtil Kirsten tog den op på sit skød. Katten lagde sig til rette og spandt højlydt. Hun gav den et blidt puf. "Ned med sig", sagde hun.

Hun tog sig sammen, og gav sig til at bladre gennem reklamerne. Hun kunne bedst lide den fra Netto og gemte den til sidst. Der var en brochure fra FOF. De tilbød sig med kurser i porcelænsmalning, spansk, madlavning for seniorer og alt muligt andet, som slet ikke var noget for Kirsten. FOF brochuren røg over i skal-smides-ud-bunken.

Hun stødte på en stor konvolut med hendes navn på. Den havde hun da ikke lagt mærke til før? Der var ingen frimærker på. Da det gik op for Kirsten hvad kuverten indeholdt, stivnede hun, og alle tankerne og den gode følelse hun havde haft, stoppede med et. Det var hendes egne prints af den døde killing. Hun havde da smidt kuverten ind hos de uduelige underboer ... ikke? Kirsten blev bange. Hun havde slet ikke kontrol over situationen længere. Var det pludselig de unge mennesker nedenunder, der legede med hende?

Kaffen blev kold, mens hendes tanker langsomt kom i bevægelse igen. Den første tanke der bevægede sig frem i hendes bevidsthed, var tanken om Mogens. Han var trådt ind i hendes liv igen. Det gav hende håb. Havde han det godt? Måske havde han ledt efter hende? Hun var i hvert fald ikke i tvivl om, at han havde genkendt hende, da han rakte sin stærke mandige arm ud efter hende ude i opgangen.

Hun rejste sig og fandt underboens NEM-id nøglekort. Hun klippede det i stykker med sin Fiskars fjærkræsaks. Den havde hun givet sig selv i julegave sidste år. Hun havde med fagter ladet ekspedienten i isenkræmmerforretningen forstå, at den skulle pakkes ind som en gave. Den ekstra tid, kunne de godt bruge på hende, havde hun tænkt, mens den mandlige ekspedient, havde fumlet med gavebåndet. Det var for øvrigt også den saks, hun havde brugt, da hun parterede den lille killing, så kødstykkerne passede ned i hendes kødhakker, og hun kunne lave postejen, som underboerne aldrig fik.

Hun skyllede de plastikovertrukne papirstykker ud i toilettet. Derefter gik hun ud i gangen og åbnede skuffen i det lille bord, der nu var fri for reklamer. Jo, det lå der stadig. Hun tog det filmbetrukne og lettere

gulnede kalenderlys frem. Det havde hun købt i Netto i januar. Da var de nedsat til en femmer. Hun tændte lyset og dryppede stearin ned i bunden af en kaffekop, så det kunne stå fast. Mens hun sad og betragtede flammen langsomt æde sig ned mod 1-tallet, hørte hun en dør smække ... Det var nedenunder. Mogens var dernede med sin familie. Hvad mon de lavede? Åh, hvor ville hun gerne se, hvad de lavede. Hun hørte lavmælte stemmer dernedefra. Mon de havde et juletræ? Hun havde ikke set dem bære et op af trappen. Hun krøllede billederne af killingen sammen og smed dem i skraldespanden. Mens hun tændte for sit TV og så den sidste halvdel af "Nissebanden på Grønland", dryssede sneen ned i store flager udenfor.

23.12.

Skrevet af Christine

Mogens samlede straks posen med de hvide piller op og stoppede dem i lommen igen. Til alt held var det ikke posen med de blå potenspiller, men bare den pose med panodiler som han altid havde med sig. Han nægtede simpelthen at lade sit gode liv og humør blive ødelagt af en hovedpine, så han var altid beredt. Kun Elliot bed mærke i at Mogens hurtigt fik fjernet pillerne igen, men både Maria og Ingelise kendte til Mogens' forhold til hovedpine, og lod sig derfor ikke mærke af synet af posen med de hvide piller. Mogens kiggede efter den ældre kvinde som gik op af trappen. Hvem var hun? Hvad havde han reddet hende fra og hvornår? Han mærkede Marias arme omkring sig, og gav hende et varmt knus imens han hørte hende mumle hej far ind i hans brystkasse. De gik alle fire ind i lejligheden og Mogens blev straks ramt af en følelse af hjemlig hygge. Maria havde gjort det så fint, der var levende lys i hele lejligheden og der duftede af nybagt kage. Sikke en forandring hans ellers så rebelske datter havde gennemgået. Det var som om julefreden langsomt lagde sig over ham, og selv ikke lyden af Ingelises endeløse snak om alt og ingenting kunne ødelægge den stemning.

LA' MIG SÅ VÆRE!! Råbte Maria pludselig imens hun skubbede Elliots arme væk. Han havde forsøgt at lade som om alt var godt, ved at lægge armene omkring hende, og det havde tændt et hidtil ukendt raseri hos Maria. I et splitsekund blev hun selv overrasket over sit pludselige udbrud, men den undren blev hurtigt afløst af en hurtig talestrøm der væltede ud af hende. Hvorfor skal du altid komme for sent? Forstår du ikke hvor pinligt det er for mig at mine forældre ser vores hjem SÅDAN HER, vrængede hun? Og hvor har du egentlig været hva? Ser du en anden hva? Hulkede hun. Hvem er du hva? HVEM ER DUUU skreg hun imens en pludselig kvalme steg op igennem hendes krop, som en alien der ville ud. Hun løb i retning imod toilettet, og smækkede døren bag sig imens hun brækkede sine frustrationer og smerte ud over WC'et. Hulkende gled hun ned på gulvet, krummede sig sammen i fosterstilling, imens vreden afløstes af fortvivlelse og flovhed over at hun var flippet ud på den måde. Det var jo netop det der IKKE skulle ske. Hendes forældre skulle se hende lykkelig i den lejlighed de havde købt til hende, se at hun sagtens kunne være lykkelig sammen med Elliot, at det var dem der var galt på den, når de sendte hinanden himlende øjne når de troede hun og Elliot ikke så det.

En række forsigtige bank på døren og en lille stemme der kaldte "Maria-musen" trængte igennem tågerne af snot, bræk og tårer, og Maria følte sig pludselig helt lille. Hendes mor kom ud på badeværelset, og satte sig på hug ved siden af hende. Aede hende over håret og tørrede hendes øjne med sit lommetørklæde. "Kom nu her min skat, du kan ikke ligge her" sagde Ingelise til sin datter. Hun hjalp Maria op og stå, vaskede det værste skidt af hende og støttede hende ind til soveværelset hvor hun puttede hende under dynen, som hun havde gjort så mange gange før, da Maria var en lille pige. Ingelise kiggede sig omkring, det var

altså Maria og Elliots soveværelse det her. Hun kunne ikke udholde tanken om hvad de foretog sig her. Hvorfor vidste hun egentlig ikke, det var ikke fordi hun havde svært ved at se sin datter som en voksen kvinde med hvad det medfører, nej det var nok snarere noget med.....

Elliot stod i døren og så bekymret på Maria. Hvad var der sket med hende? Hvorfor var hun pludselig så anderledes? Han forstod ikke en pind af det hele, vidste bare at det gjorde ondt at se sin elskede have det så skidt. Ingelise kyssede Maria på panden, rejste sig og gik ud på badeværelset og begyndte at tørre op. Hun vekslede et par ord med Mogens, som var som forstenet over det lille optrin han havde været vidne til. En pludselig indskydelse fik ham til at gribe lejlighedens eneste julestjerne, og han gik med den i armene resolut hen imod yderdøren. Da døren smækkede i bag ham huskede han hvem hun var: Kirsten fra mellem skolen. Hun måtte have tænkt på episoden med de to småknægte som han havde reddet hende fra. Han havde solet sig i hendes blikke i tiden efter, og han mærkede en varme sprede sig i kroppen ved tanken om det. Han bankede på hendes dør, flere gange, intet svar. Besynderligt, bare hun nu ikke var dårlig, hun så ikke helt frisk ud på trappen tidligere. Han tog en rask beslutning, tog i dørhåndtaget og skubbede hårdt til døren, så den gik op. Inde i lejligheden så han Kirsten liggende på gulvet i en aparte stilling, med hånden på brystet. Han snappede efter vejret, tabte julestjernen på gulvet, så skjulere gik i stykker, og der var jord og julestjerne ud over det hele. Han råbte bagud: INGELISE.... ELLIOT.... RING 112 NU!! Imens gik han forsigtigt hen til Kirsten, lagde hånden på hendes bryst for at mærke om hun trak vejret...

24.12.

Skrevet af [Mai](#)

Mogens startede med at lægge to fingre ved Kirstens halspulsåre, men kunne ikke mærke noget pulsslag. Hans næste skridt var at åbne hendes skævt knappede polyesterbluse, som garanteret havde været moderne omkring 1978 og lægge øret mod hendes bryst - men inden han hørte det svage dunk dunk, så han Kirsten dreje hovedet og prøve at løfte det op fra gulvet. Hun kiggede direkte ind i hans øjne og så på en gang bedende og pinligt berørt på ham.

Mogens fik hende forsigtigt op at sidde og turde ikke forlade hende for at hente et glas vand. Han rakte i stedet ud efter en kop med kold kaffe, der stod på sofabordet - det var en kongelig porcelænskop med guldrand foroven, placeret på en fin lille underkop flankeret med fire vanillekranse. Han førte koppen op til hendes mund og de blålige læber spidsede sig rutineret om den spinkle kant på koppen. Mogens sad på gulvet bag hende og hun lænede sin fugleagtige skrøbelige krop ind mod hans bryst og sendte en lidt for sprittet duft som af gammel og godt gemt YSL Rive Gauche parfume ind i hans næsebor. Tænk, hun kunne højst være 7-8 år ældre end Ingelise, men hendes lejligheds indretning, hendes egen udstråling og ikke mindst hendes nervøse blik virkede som en døende gammel dames.

Ingelise var den første, der viste sig i døren: "Hvad sker der?" spurgte hun og kiggede sig nysgerrigt omkring i Kirstens lejlighed, inden hendes blik faldt på det surrealistiske scenarie på gulvet ved sofabordet. Det kunne da ikke være jalousi, hun følte? Det var jo patetisk - sådan en gammel stakkel! Men der var noget ved den fuldstændig hengivne måde, hun lænede sig op ad Mogens på - og den måde, han lod hende gøre det. Hun slog tanken væk og forsøgte at etablere et slags praktisk overblik - noget der faldt hende vanskeligt, fordi hun altid havde haft enten en au pair eller en maid i huset i Spanien til at stå for det. Hun

fandt en overfrakke i entréen, mens hun sagde til Mogens, at Falck var på vej.

"NEJ!" lød det pludselig meget bestemt fra Kirsten. "Jeg skal ikke på sygehuset, jeg faldt jo bare!" Mogens og Ingelise vekslede et desorienteret blik. Ingelises sagde ordløst: "Jo hun skal," fordi hun fornemmede, at der ikke var andre til at tage sig af hende over julen, mens Mogens mere så ud til at tænke, at det måtte hun vel selv bestemme. Så hørte de lægeambulancen ankomme og kort tid efter fyldtes lejligheden med effektivitet; bære, tæpper, måleapparatur og en læge, der gik i gang med at undersøge Kirsten. Hun havde fået farve i kinderne igen, var blevet bugseret op at sidde i sofaen og havde rakt en hånd ud mod en uldklump af en bunke sorte kattekillinger, der lå i sofaen og diede hos deres hvide mor.

"Er I pårørende?" spurgte lægen Mogens og et eller andet fik ham til at sige "Ja," måske det faktum, at Ingelise var gået nedenunder og Elliot og Maria slet ikke havde vist sig hos deres overbo: Han skammede sig over sin egen families forkælede indstilling til et menneske i nød. "Det er min søster," fortsatte han. "Godt, for hun fejler umiddelbart ikke noget, men hun bør ikke være alene de næste tre-fire dage," sagde lægen. Først da gik det op for Mogens, at "de næste tre-fire dage" indebar juleaften, som skulle holdes i huset i Skåde sammen med Maria, Elliot, Marias storesøster og hendes mand og lille barn. "OK," sagde han til lægen, så vi ringer bare 112, hvis hun falder om igen?" "Ja," svarede lægen, der allerede var ved at pakke sammen igen og forsvandt ud af døren med et "Glædelig jul."

.....

Maria var gået fra al den tumult i lejligheden og ned i kiosken for at købe smøger. Hun var vågnet op igen efter en lur og var nået til den konklusion, at hun ikke gad spille den pæne pige overfor sine forældre længere: De måtte tage hende - og Elliot - for dem, de var og ellers kunne de rende og hoppe. Maria havde stadig ikke fået menstruation, så en pludselig indskydelse fik hende til at lægge endnu en graviditetstest på disken og skynde sig at dække den til med en pose pebernødder, der også lå ved kassen - der kunne jo komme nogen, hun kendte. Tilbage i lejligheden blev hun mødt med et meget forvirrende syn. Kirsten sad i sofaen og havde fået et krus kaffe i hånden, som hendes spinkle hænder næsten ikke kunne holde oppe. Hun talte nervøst om løst og fast i en blanding af gamle dage og mellemskolen, katte, unge mennesker nu om dage og det pudsige i, at hun åbenbart boede lige over et af dem, som Mogens havde sat i verden. Overfor sad Marias far med en avis og spiste uafsladeligt den ene brunkage efter den anden. Endnu mere underlig var den måde, Ingelise sværmede rundt om Elliot på. Hun ignorerede de to ved sofabordet, men vimsede lige i hælene af Elliot og forsøgte at konversere om hans musik, som hun tydeligvis ikke anede noget som helst om. Elliot så lettet ud over, at Maria kom tilbage og sendte hende et blik, der fik hende til at fnise og elske ham på en gang: "Hold nu kæft, en sær familie jeg har!" tænkte hun, rømmede sig højt og spurgte, om ikke Kirsten skulle have været på sygehuset.

Kirsten snerpede munden sammen, som om synet af Maria fik noget til at dæmre for hende. "Nej jeg fejler skam ikke noget," kvadrede hun så og så igen fuldstændig ud som om, hun ikke havde nogen fortid til fælles med Maria, aldrig havde intimideret sine underboer og i det hele taget bare hørte til i Marias sofa som det mest naturlige i verden. Maria trak Elliot med ud på badeværelset og låste døren, så de kunne tale i fred. "What the fuck is going on?" spurgte han. "Det ved jeg fandeme heller ikke!" svarede hun, "Men det kan blive enten værre endnu eller bedre." Hun satte sig på toilettet og pakkede graviditetstesten ud. Elliot

gjorde store øjne og gned sig nervøst om skægstubbene på hagen, mens Maria tissede på pinden. Hun lagde den på spejlhylden på et stykke toiletpapir, vaskede sine hænder og så stod de sammen og stirrede på den - mens der langsomt tonede endnu en blå streg frem i feltet ved siden af den, der var kommet til syne med det samme.

Maria skælvede, men Elliot smilede til hende og viste den positive og ubekymrede side, som hun var faldet for. "A christmas baby! You must be holy fucking Mary." Maria smilede mat og forvirret, mens 1000 tanker snurrede rundt. Abort, uddannelse, fremtid, unge mødre, forældrene, der opførte sig som om, de ikke var en dag ældre end hende selv, den fornuftige og pæne storesøster med sin perfekte lille familie. Så tog hun cigaretpakken og brækkede alle smøgerne i to, smed dem i toilettet en bunke ad gangen og skyllede ud efter hver bunke. "Vi siger altså ikke noget til det galehus derinde, i hvert fald ikke endnu vel?" sagde hun til Elliot. "OK," sagde han og smilede til hende.

Klokken var efterhånden tæt på midnat og spørgsmålet om, hvor Kirsten skulle sove, trængte sig på. Hun boede jo lige ovenpå, men på den anden side, var det Mogens, der havde lovet at tage sig af hende. Han havde sagt A og måtte også sige B og enden blev, at hun gik op og pakkede en taske med stadstøj og tandbørste og blev gelejdet ind i den beige Audi A8 med Ingelises misbilligende blik i nakken.

....

Den 24. sent på eftermiddagen var alle samlede i pragtvillaen i Skåde. Marias lille nevø spænedede omkring med kinder, der lyste om kap med den blinkende nissehue, han havde på. Kirsten talte endnu som et vandfald, men denne gang var det om alle de små juleforberedelser, hun havde deltaget i. Hun havde kogt risengrød og smuttet mandler, udstenet kirsebær og i det hele taget foretaget sig ting, hun kendte til fra forgangne tider, men ikke havde udført i mange mange år. Ingelise havde tilsyneladende slået sig til tåls med hendes tilstedeværelse og erkendt, at Kirsten var bedre til ris a la mande, end hun selv var. Mogens gik også rundt og så velfornøjet ud og klappede sin kone bagi hver gang hun kom forbi - hvortil hun fnisede koket og smilede sigende til ham. "Klamt," tænkte Maria, men hun sagde ikke noget. Hende og Elliot havde også aftalt ikke at sige noget om Kirstens indblanding i deres liv - hendes hjerne var jo tilsyneladende kortsluttet og nulstillet - og hvis det bare var spil for galleriet, måtte de tage stilling til det på et andet tidspunkt. De havde pludselig en ny og vigtigere situation at forholde sig til.